

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

POUŤ U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI – 27. ČERVENCE 2025

**Já jsem si vyvolil za ochranu Ježíše, Marii, svatou Annu.
Vlídností svou, k sobě mě zvou, nebeskou ochranou duši mé jsou.**

NAHOŘE: detail oltáře v kapli sv. Anny v Pustiměři, dar olomouckého arcibiskupa Theodora Kohna (1845-1915).

DOLE: Svatoanenské poutníky z Moravského Slovácka.

POUŤ U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI

O 5. SVĚTOVÉM DNI PRARODIČŮ A SENIORŮ

CHRÁM SV. BENEDIKTA

SOBOTA, 26. ČERVENCE 2025

17.00 - poutní mše svatá

P. ICLic. Mgr. JAN NEPOMUK MARTIN

BEJČEK, OSB, farář letonický,

benediktin dolnorakouského opatství

Panny Marie v Göttweig

NEDĚLE, 27. ČERVENCE 2025

8.00 - farní mše svatá

P. Dr. JOSEF BENÍČEK

farář pustiměřský

10.30 - hlavní mše svatá

P. Mgr. SVATOPLUK PAVLICA

farář a děkan vyškovský

KAPLE SV. ANNY

**15.30 - Te Deum,
svátostné požehnání,
rozloučení s poutníky**

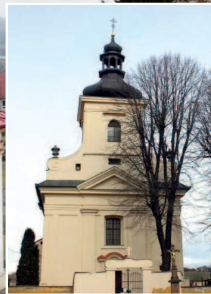
JUBILEJNÍ ROK 2025

POUTNÍCI NADĚJE

**S křesťanskou nadějí
jde všechno
lehčeji.**

Spes non confundit

IUBILAEUM A.D. MMXXV

Sua Santità Leone XIV

di cuore imparte

la Benedizione Apostolica a

Libor Hodinka e

Ludmila Hodinková

in occasione

del 25° Anniversario di Matrimonio

ed invoca sulla loro famiglia continua effusione
di grazie celesti auspicando che cresca costantemente
nella fede e nell'amore e dia sempre luminosa
testimonianza di esemplare vita cristiana
Chiesa della Natività di Maria Vergine, Drysice
6 Maggio 2025

Ex Aedibus Vaticanis, die 28.05.2025

Card. Stanisław Krajewski
Elemosynarius Apostolicus

Svatý otec Lev XIV ze srdce uděluje Apoštolské Požehnání Liborovi a Ludmile Hodinkovým u příležitosti 25. výročí manželství a vyprošuje jejich rodině stálý proud nebeských milostí s vroucím přáním, aby neustále rostla ve víře a lásce, a vždy vydávala zářné svědectví příkladného křesťanského života. Kostel Narození Panny Marie, Drysice, 6. května 2025. Z vatikánských paláců 28. 05. 2025.

Pozdrav z pouti u sv. Anny v staroslavné Pustiměři

LITURGICKÉ TEXTY POUTI U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI

1. ČTENÍ – SIR 44,1.10-15 Čtení z knihy Sirachovcovy.

Chvalme nyní slavné muže, naše otce, podle dob, kdy žili. (Naši otcové) jsou proslavení muži a na jejich spravedlnost se nezapomene. Zůstane u jejich potomstva, na jejich děti (přejde) bohaté dědictví. Jejich potomstvo zůstává věrné příkázáním a kvůli rodičům i jejich děti. Až navěky zůstane jejich potomstvo a jejich sláva nevyhasne. Jejich těla byla pohřbena v pokoji, ale jejich jméno žije po mnoho pokolení. Lidé si vyprávějí o jejich moudrosti, shromáždění zvěstuje jejich chválu.

Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.

ŽALM 132 Přisahal Hospodin Davidovi – s věností, kterou neporuší: - „Potomka z tvého rodu – dosadím na tvůj trůn.“ Neboť Hospodin si vyvolil Sión, - přál si ho mít za své sídlo: - „To je můj příbytek navěky, - zde budu sídlit, ten jsem si zvolil. Zde dám vyrašit rohu Davidovu, - rozžehnu svítilnu svému pomazanému. – Jeho nepřátele obléknu v hanbu, - ale na něm zazáří má koruna.“

NEBO:

1. ČTENÍ – SIR 26,1-4.16-21 Čtení z knihy Sirachovcovy.

Šťastný muž dobré ženy! Počet jeho dnů je dvojnásobný. Řádná žena dělá svému muži radost, takže muž prožívá svá léta v pokoji. Řádná žena – to je dobrý úděl, který je poprán bohabojným. Ať bohatý nebo chudý, má spokojené srdce a vždy ukazuje veselou tvář. Působ ženou blaží jejího muže, její rozumnost osvěžuje jeho síly. Mlčenlivá žena je dar od Pána, nic nevyváží dobře vychovanou ženu. Nad všechn působ je cudná žena, neocenitelná je čistá duše. Slunce vycházející na výšinách Páně – to je krása dobré ženy v uspořádaném domě.

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.

ŽALM 128 Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách. Budeš jísti z výtěžku svých rukou, bude ti blaze a dobře. Tvá manželka bude jako plodná réva uvnitř tvého domu. Tvoji synové jako výhonky oliv kolem tvého stolu. Hle, tak bývá požehnán muž, který se bojí Hospodina. Ať ti Hospodin požehná ze Siónu, abys viděl štěstí Jeruzaléma po všechny dny svého života.

2. ČTENÍ – KOL 2,12-14

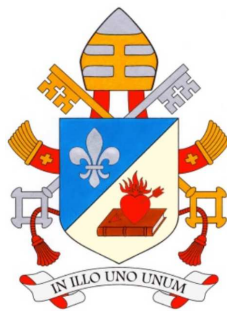
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšení, protože jste uvěřili v moc Boha, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

EVANGELIUM – MT 13,16-17

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli.“

POSELSTVÍ PAPEŽE LVA XIV. K 5. SVĚTOVÉMU DNI PRARODIČŮ A SENIORŮ

27. července 2025

„Blahoslavený, kdo neztratil svou naději“
(srov. Sir 14,2)

Drazí bratři a sestry!

Jubileum, které právě prožíváme, nám pomáhá objevit, že naděje je pramenem radosti v každém věku. A když je pak zocelena ohněm dlouhého života, stává se zdrojem plného štěstí.

Písmo svaté nám představuje různé příklady mužů i žen pokročilého věku, které Bůh zapojuje do svých plánů spásy. Pomysleme na Abraháma a Sárú: už staří, zůstávají nevěřičně před slovem Boha, který jim slibuje syna. Nemožnost mít děti jako by uzavírala jejich pohled naděje na budoucnost.

Podobně reagoval Zachariáš na oznámení narození Jana Křtitele: „Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a (také) moje žena je v pokročilém věku.“ (Lk 1,18). Staří, neplodnost, blížící se konec života – to vše jako by uhášelo naději na život a plodnost všech těchto mužů a žen. A také otázka, kterou Nikodém klade Ježíšovi, když mu Mistr říká o „novém narození“, se zdá být čistě řečnická: „Jak se může člověk narodit, když je starý? Přece nemůže podruhé vejít do mateřského lůna a narodit se.“ (Jan 3,4). A přece, pokaždé tváří v tvář této zdánlivě zřejmé odpovědi, Pán překvapí své posluchače spasitelným zásahem.

Senioři, znamení naděje

V Bibli Bůh opakovaně ukazuje svou prozřetelnost tím, že se obrací na osoby pokročilého věku. Tak tomu bylo nejen u Abraháma, Sára, Zachariáše a Alžběty, ale také u Mojžíše, kterého povolal, aby vysvobodil svůj národ, když mu bylo už osmdesát let (srov. Ex 7,7). Těmito volbami nás učí, že stáří je v jeho očích časem požehnání a milosti, a že *staří lidé* jsou pro Něj *prvními svědky naděje*.

„Co je vůbec tento čas stáří?“ ptá se svatý Augustin. A tady ti odpovídá Bůh: „Ach, vskutku zeslábla tvá síla, aby v tobě zůstala ta moje, a ty mohl spolu s apoštolem říci: *‘Když jsem slabý, tehdy jsem silný’*“ (Výklady žalmů, 70,11). Skutečnost, že dnes přibývá těch, kdo jsou pokročilého věku, je pro nás znamením časů, že jsme povoláni rozlišovat, správně číst dějiny, které prožíváme.

Život Církve i světa lze pochopit jen skrze kontinuitu generací – a otevřenost vůči starým nám pomáhá chápat, že dějiny nevyčerpávají přítomností, nestravují se v rychlých setkáních a krátkodobých vztazích, ale odvíjejí se k budoucnosti. V knize Genesis nacházíme dojemný příběh požehnání, které Jákob, tehdy už starý, dává svým vnukům, synům Josefovým. Jeho slova je povzbuzují, aby hleděli do budoucnosti s nadějí, jako k času Božích příslibů (srov. Gen 48,8–20).

Jestliže platí, že křehkost starých vyžaduje sílu mladých, stejně tak je pravda, že nezkušenost mladých potřebuje svědectví starých, aby mohli moudře plánovat budoucnost. Kolikrát byli naši prarodiče pro nás vzorem víry a zbožnosti, občanských ctností a společenského nasazení, paměti a vytrvalosti ve zkouškách! Toto krásné dědictví, které nám předali s nadějí a láskou, nikdy nedokážeme dostatečně s vděčností a důsledností docenit.

Znamení naděje pro staré

Jubileum, už od svých biblických počátků, bylo časem osvobození: otroci bývali propuštěni, dluhy prominuty, půda se vracela původním vlastníkům. Byl to čas obnovení společenského pořádku, jak jej žádá Bůh, v němž byly odstraněny nerovnosti a útlaky, po létech nahromaděné. Ježíš tyto události obnovuje, když v synagoze v Nazaretě oznamuje radostnou zvěst chudým, návrat zraku slepým, osvobození vězněných a návrat svobody utiskovaným (srv. Lk 4,16-21).

Díváme-li se na staré lidi v této jubilejní perspektivě, i my jsme povoláni prožívat s nimi osvobození, zvláště od samoty a opuštěnosti. Tento rok je příhodným okamžikem, abychom tak učinili: věrnost Boha svým příslibům nás učí, že stáří v sobě nese blaženost, pravou evangelijní radost, která po nás žádá, abychom bořili zdi nezájmu, v němž jsou staří lidé často uvězněni. Naše společnosti, ve všech koutech světa, si příliš často zvykají na to, že tak důležitou a bohatou součást své komunity nechávají na okraji a zapomínají na ni.

Tváří v tvář této situaci je nutná změna smýšlení, která by svědčila o přijetí odpovědnosti ze strany celé církve. Každá farnost, každé sdružení, každé církevní uskupení je povoláno stát se protagonistou „revoluce“ vděčnosti a péče, kterou je třeba uskutečňovat častými návštěvami starých lidí, vytvářet pro ně a s nimi síť podpory a modlitby, navazovat vzájemné vztahy, které mohou dávat naději a důstojnost tomu, kdo se cítí zapomenut. Křesťanská naděje nás vždycky vede k větší odvaze, k velkorysému

smýšlení, k tomu, abychom se nespokojili s tím, co je. V tomto případě: k úsilí o obnovu, která vrátí starším lidem úctu a lásku.

Proto si Svatý otec František přál, aby se *Světový den prarodičů a seniorů* slavil především setkáním s osamělými lidmi. A proto také bylo rozhodnuto, že ti, kdo se nemohou letos vydat na pouť do Říma, mohou „získat jubilejní odpustky, pokud navštíví na přiměřenou dobu staré lidi žijící o samotě, [...] jako by vykonali pouť ke Kristu, který je v nich přítomen (srov. Mt 25,3436).“ (Apoštolská penitenciárie, Normy o udělování jubilejních odpustků, čl. III). Navštívit starého člověka znamená setkat se s Ježíšem, který nás osvobozuje od lhostejnosti a samoty.

Ve stáří je možné doufat

Kniha Sirachovcova potvrzuje, že *blaženost patří tomu, kdo neztratil svou naději* (srov. 14,2), a naznačuje, že v našem životě – zvláště pokud je dlouhý – může být mnoho důvodů ohlížet se spíše zpátky než se dívat do budoucnosti.

Avšak, jak napsal papež František během své poslední hospitalizace, „naše tělo je slabé, ale ani tak nám nic nemůže bránit v lásce, v modlitbě, v sebedarování, v bytí jednoho pro druhého, a ve víře jako zářivých znameních naděje“ (*Anděl Páně*, 16. března 2025). Máme svobodu, kterou nám žádná obtíž nemůže vzít: svobodu milovat a modlit se. Všichni a vždy můžeme milovat a modlit se.

Dobro, které chceme pro své drahé – pro partnera, s nímž jsme strávili velkou část života, pro děti, vnoučata, která rozradostňují naše dny – neuhasíná, i když síly slábnou. Ba naopak je to často právě jejich náklonnost, která probouzí naši energii a přináší nám naději a útěchu.

Tato znamení vitality lásky, která mají své kořeny v samotném Bohu, nám dodávají odvahu a připomínají nám, že „i když nám tělo chátrá, duše se den ze dne zmlazuje“ (2 Kor 4,16). Zvláště jako staří lidé proto vytrvejme v důvěře v Pána. Nechme se každý den obnovovat setkáním s ním v modlitbě a při mši svaté. V rodině a v každodenních setkáních s láskou předávejme víru, kterou jsme po tolik let žili: stále chvalme Boha za jeho dobrodiní, vytvářejme jednotu se svými drahými, otvírejme svá srdce pro ty nejvzdálenější, a zvláště pro ty, kdo žijí v nouzi. Buďme znamením naděje - v každém věku.

Z Vatikánu, 26. června 2025

Leone PP. XIV

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

Historická zastavení na posvátných místech v Pustiměři

ROTUNDA SV. PANTALEONA /nad kaplí/

Jejím zakladatelem byl zřejmě olomoucký biskup Jindřich Zdík (1083-1150) - "Sloup a světlo Čech a Moravy za dnů svých, jemuž ve zbožnosti a čestnosti neměla Morava podobného biskupa". Zasvětil ji byzantskému lékaři, sv. Pantaleonovi, původem z Nikomédie v Bythýnii (dnešní Izmit v Turecku), jenž - jak praví legenda, - dokázal léčit všechny nemoci (řecky 'Panteleimon', 'plný milosrdenství'), a zemřel jako mučedník za Maximiánova pronásledování.

K této mocné přítomnosti Boha v jeho svatých se obrátil Jindřich Zdík právě ve chvíli, kdy těžká nemoc ztrpčovala poslední léta jeho života. Stavbou pustiměřské rotundy sv. Pantaleona svěřil církvi své diecéze znamení hluboké víry ve společenství svatých. Později se rotunda stala farním kostelem (do r. 1340) a po založení kláštera benediktinek, klášterní kaplí. Koncem XIV. století byl postaven kostel nový, jak o tom svědčí listina z 15. září 1395, v níž papež Bonifác IX. uděluje odpustky každému, kdo navštíví kapli sv. Pantaleona v klášterním kostele nebo něco pro ni obětuje. Klášter byl zrušen brevem Sixta V. (27. září 1588) a ke zrušení rotundy sv. Pantaleona došlo za Josefských reforem v druhé polovině 18. století. V jubilejním roce 2000 - na který připadalo i 850. výročí úmrtí zakladatele této první pustiměřské svatyně - se tu poprvé v novodobé historii slavila eucharistie pod širým nebem a od té doby se zde každoročně uděluje svátost nemocných. Vědomí posvátného místa ožívá i o průvodech Božího Těla, odtud směřuje požehnání k nemocným, trpícím a těm, kdo nežijí sami sobě ani sami sobě neumírají.

SVATÝ PANTALEON

Vlastí světce bylo starobylé a lidnaté město v Bithýnii, rozkládající se nad Marmarským mořem, místo vsutku okouzující a rozkošné. Název dostalo po králi Nikomédovi I., který je založil v roce 264 před Kristem a udělal z něj hlavní město svého království. Plinius je nazývá městem přeslavným, a vsutku jím bylo jak počtem obyvatel, tak bohatstvím pamětihodností, ale i svým hospodářstvím a obchodem. Tady, po porážce u Zamy, hledal

útočiště nejproslulejší vojevůdce v dějinách – Hanibal z . Když se však dověděl, že jej pruský král míní předat Římanům, než by padl do rukou nepřátel, končí svůj život číší s jedem.

Tady spatřil světlo světa mučedník, sv. Pantaleon. Přesný rok jeho narození neznáme, ale jistě to muselo být v posledních letech Probova impéria, to znamená v období 280-282. Pantaleonův otec se jmenoval Eustorgius a matka Eubola. Oba patřili k nejvyšší nikomédské aristokracii. Eustorgius však byl zarytým a zapřísáhlým pohanem, zatímco Eubola byla květem křesťanských ctností, svatou ženou, plnou dobroty a lásky. Když se jí narodil syn, zasvětila ho Bohu a s velkou starostlivostí mu vštěpovala ryzí nauku evangelia, očekávajíc, že se Boží milost dotkne manželova srdce, aby mu dovolil udělit svatý křest. Nebylo jí však dopřáno se toho dne dožít, protože zemřela, kdy bylo synovi jen několik málo let.

Když Pantaleon povyrostl, ukázalo se, že má mimořádné nadání, proto byl vzdělán ve vší moudrosti východní a řecké literatury. Jen co dokončil literární a vědecká studia, projevil přání věnovat se medicíně. Vstoupil tedy do školy Eufrosina, slovnutného profesora Nikomédie. V jeho škole si Pantaleon zakrátko získal obdiv nejen pro své mimořádné vlohy, ale spíše díky svému přívětivému vystupování, mimořádní skromnosti a dobrotě. Eufrosinus jej dával za vzor a jednoho dne jej vzal na královský dvůr a představil ho císaři, který jej jmenoval dvorním lékařem.

V té době žil v Nikomédii svatý a horlivý kněz jménem Hermolaus. Tento den co den viděl mladého Pantaleona procházet ráno pod svými okny a byl uchvácen jeho šlechetností. Rozhodl se získat jej pro Krista. Jednou se proto s ním dal do řeči, a když se dověděl, že je synem senátora Eustorgia, a že navštěvoval lékařskou školu, zeptal se ho: „Nejsi křesťanem?“ „Ne“, odpověděl Pantaleon – „maminka mi ale často vyprávěla o Ježíši Kristu; říkala, že je synem Božím, který přišel na svět, aby zachránil lidi, že udělal mnoho zázraků, že měl zalíbení v těch, kdo jsou čistého a nevinného srdce, a že ho Židé – i přes jeho nezměrnou něhu, milosrdenství a dobrotu – ukřižovali. To mi vyprávěl moje maminka. Ale pak umřela a nikdo už mi více o Ježíši Kristu nic neřekl, protože můj otec je proti tomuto náboženství, které odsuzuje a zakazuje modly jeho předků“.

„A přece pravda není než jedna – říká Hermolaus, - stejně jako je jeden Bůh, který si nemůže protiřečit. Ty však už nejsi dítětem jako kdysi, dokud žila maminka; jsi už mladým mužem, a navíc vzdělaným a inteligentním; budeš-li se jen dál trochu vzdělávat,

OBRAZ SV. PANTALEONA
v presbytáři chrámu sv. Benedikta v Pustiměři

dokážeš sám rozpoznat na čí straně je pravda, zdali u Krista anebo na straně otcových model. Není třeba mnoho, aby ses přesvědčil, že křesťanské náboženství je jediným pravým náboženstvím: stačí když si jen uvědomíš, že Ježíš Kristus udělal mnoho zázraků, a to nikoli v soukromí, ale na veřejnosti, v přítomnosti velkých zástupů, v chrámě, na náměstích, všude.

Ten, kdo koná zázraky je Bůh anebo Boží posel. Ale Ježíš Kristus prohlásil, že je Syn Boží, a dokázal to především zázrakem svého zmrtvýchvstání. Proto Ježíš Kristus je opravdu syn Boží a náboženství Ježíše Krista je vsutku božské. Ale je tu ještě mnohem víc, synáčku můj. Božské náboženství nemůže ponechat bez odsouzení všechny neřesti, zlé vášně a bezpráví, jež degradují lidskou důstojnost. A právě to činí náboženství Ježíše Krista, zatímco pohanská náboženství tolerují, schvalují a podílejí se na těch neodpornějších hanebnostech a do očí bijících zločinech.

Podle pohanů nemají všichni lidé stejný původ; proto je správné, aby jedni byli svobodní a druzí otroci. Ježíš Kristus naopak učí, že všichni lidé jsou bratři, protože všichni pocházejí od téhož otce, všichni jsou Boží tvorové. Pohanství říká: potlačujte, drťte, a krvavě splácejte utrpená příkoří, zlo odplácejte zlem. Ježíš Kristus naopak hlásal zákon odpuštění, dobroty a lásky a učil, že hrdinství ctnosti spočívá právě v zapominání utrpených příkoří a v prokazování dobra nepřátelům. A sám dal příklad: bylo to na vrcholu Kalvárie, když i přes kruté bolesti strašné agónie, se modlí za ty, kdo ho ukřižovali, a říká Otci: Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.

Ach, řekni mi, Pantaleone, řekni mi v celé šlechetnosti své duše, které z těchto dvou náboženství se ti zdá být skutečně dokonalým a božským, náboženství Ježíš Krista, které hlásá lásku či náboženství pohanů, které šíří nenávist a mstu? Není pochyb, že jediné náboženství Ježíše Krista vyzařuje božským jasnem v nauce i mravnosti: proto náboženství Ježíše Krista je jediným pravým náboženstvím.

Ty, můj synu, - pokračoval Hermolaus – ses dal na vznešené povolání a mám z tebe radost, protože medicínou můžeš ulehčovat v mnoha bolestech. Ale pamatuj, že lidstvo je sužováno dvěma druhy zla, zly fyzickými a zly mravními, zly, která napadají tělo a zly, která napadají duši. Ta druhá jsou mnohem zlobnější než ta první, protože ohrožují to nejvznešenější, co člověk má. Staneš-li se křesťanem, budeš nejen lékařem těla, ale také duše a budeš společnosti přinášet dvojí dobrodiní. Pouvažuj nad tím a až se rozhodneš přijď. Velmi rád tě znovu uvidím“.

Hermolaova slova se neztratila. Jak semeno zaseté sourodné země, zapouští hluboké kořeny a pak mocně vyrůstá, stejně tak to bylo se slovem Hermolaovým. Padlo do Pantaleonovi srdce, dobře připraveného matčinou výchovou, proto nemohlo než zapustit kořeny. Pantaleon se skutečně znovu zamýšlel nad tím, co slyšel od matky a uvažoval nad tím, co mu opakoval kněz Hermolaus. Stále více docházel k přesvědčení, že mají pravdu. Na slova matky i na slova Hermolaova se rozpomněl právě jednoho dne, kdy Pán skrze zázrak rozptýlil jeho poslední pochybnosti, poslední nejistoty jeho mysli.

Jednoho dne tedy, když si Pantaleon zcela sám vyšel na procházku do blízkých polí a rozjímal nad nevýslovnými krásami nového náboženství, uviděl chlapce, usmrceného uštknutím jedovaté zmijs, která se pyšně dmula jen pár kroků od mrtvého. Při tom pohledu Pantaleon zjihnul, a skoro bezmyšlenkovitě zvolal: „Ó, Ježíši, jsi-li skutečně Boží Syn, zjev se; dej, ať tento chlapec znovu ožije, a jedovatá zmijs v okamžení zhyne“.

Pantaleon ani nedokončil svou modlitbu, když došlo k zázraku. Chlapec znovu nabyl barvy, vrátil se mu dech, ožil a postavil se na nohy svěží a zdravý, zatímco zmije zůstala zasažena na místě.

Tímto zázrakem se božství Ježíše Krista ukázalo v celém svém poledním jase, a Pantaleon bez váhání spěchal k Hermolaova, aby přijal svatý křest a byl přijat do společenství věřících.

Od chvíle, kdy se Pantaleon stal křesťanem, nepřestal se modlit za svého otce, jehož upřímně miloval. Dostal od něj tělesný život, proto mu ho chtěl vynahradit tím, že mu dá život ducha a milosti. Vznešená tužba, kterou Ježíš Kristu nemohl neocenit! A vskutku ji odměnil tím, že učinil další nevídaný zázrak.

Zázrakem bylo toto. Když byl jednoho dne Pantaleon doma s otcem, přivedli k němu chudáka slepého, který – jen co stanul před mladým lékařem, říká: „Doktore, já, jak vidíš, jsem slepý a nepřeji si nic jiného než prohlédnout. Až do této chvíle jsem se radil skoro se všemi lékaři města, ale žádný z nich mne nedokázal uzdravit. Nyní jsem přišel k tobě: jestliže se ti podaří oživit mé zřetelnice, dám ti všechno své honosné jmění.

Pantaleon mu odvětil: „Nepochybuj, synu můj. Jestliže mi slíbíš, že veškeré své bohatství rozdáš chudým, uzdravím tě“.

Slepec slíbil. Pantaleon tedy povstal, dotkl se jeho očí a vzýval jméno Ježíše Krista, a slepý ihned nabyl zraku.

Po tomto úžasném zázraku se všichni přítomní obrátili, a spolu s nimi i Eustorgius, který až do té doby nechtěl o novém náboženství ani slyšet, uvěřil v Ježíše Krista a rovněž požádal o svatý křest. Pár let nato odevzdal duši Bohu s vděčností synovi, který jej znovuzrodil ve světle pravdy a víry.

Nejhanebnější ranou pohanství bylo otroctví. Kvůli němu byla více než polovina lidského rodu odsouzena žít bez práv a platu v područí krutých pánů. Někteří páni měli stovky otroků, které nechávali dělat naprosto všechno bez jakéhokoli uznání. Kdyby s nimi aspoň dobře nakládali!

Ale vůbec nic z toho, naopak jako by se v nelidskosti a krutosti až předháněli. Pro nic za nic je zasypávali urážkami, do krve bičovali, bodali zahrocenými dýkami, uvrhali do páchnoucích kobek, nechávali je strádat, mrzačili je, a nezřídka po nesčetných a rozmanitých službách je věšeli, zabíjeli, podřezávali bez rozlišování stejně jako se podřezávají prasata. Každý z pánů měl svou šibenici, každé město své trhy a tržiště, kde se za potupnou cenu prodávali stejně jako ovce chudáci otroci.

A nebylo nikoho, kdo by proti tolikerému barbarství pozvedl hlas! Nikdo. Žádný zákonodárce, žádný filozof, žádný mudrc. Ba co víc, čím více se civilizace rozvíjela, tím více přibývalo otroků. Ježíši Kristu náleží sláva za to, že tyto kovy rozlámal a smazal tuto hanbu. Ježíš Kristus ji vyhladil tím, že vyhlásil rovnost všech lidí. Všichni lidé jsou bratřími, řekl Ježíš, a otroctví se pozvolna vytrácí, když do zákonodárství i lidového povědomí proniká duch evangelia.

Vskutku, ne všichni z těch, kdo v prvních staletích přijali křesťanství, měli vznešenou myšlenku dát svobodu svým otrokům; všichni je ale považovali za bratry v Ježíši Kristu a jednali s nimi s úctou, láskou a vlídností. Právě tuto výhodu přineslo křesťanství. Pro tu dobu nebylo možné učinit více, aniž by to vyvolalo krvavá povstání. Církev tedy byla v prvních staletích při řešení tohoto palčivého problému velmi opatrná a prozíravá a dělala

dobře. Nicméně, nelze si myslet, že žádný z křesťanů své otroky nezrovnoprávnil: právě naopak, bylo mnoho těch, kdo tento úkon hrdinské lásky vykonali. A byl mezi nimi i Pantaleon.

V Eustorgiově domě byl značný počet otroků, a Pantaleon, jen co se stal křesťanem, jim chtěl dát svobodu, protože si byl vědom, že otroctví se nedá skloubit s duchem evangelia; ale podřídil se, aby nepodněcoval otce k hněvu. Jakmile se však otec obrátil k víře v Ježíše Krista, tyto překážky padly, a proto ihned rozlámal pouta svých otroků a začal jim vyplácet mzdu, aby do budoucna mohli jíst svobodný a čestný chléb. Po otcově smrti učinil ještě víc: Ježíš Kristus byl chudý, proto chtěl být chudým i on. Proto rozdal všechno bohatství svého značného dědictví potřebným. Pantaleon tak stejně jako všechny velké duše křesťanství, začal svůj nový život epepeou rozsáhlé dobročinnosti.

Ode dne, kdy Pantaleon vrátil zrak slepému, získalo jeho jméno značnou popularitu. Celé město nemluvalo než o něm a jeho dům byl neustále v obležení nemocných, kterým pomáhal a uzdravoval je ve jménu Ježíš Krista, navraceje jim zdraví těla i duše. To vzbudilo závist u kolegů lékařů, jejichž kliniky pozvolna zely prázdnotou a tím jejich profesní zisky povážlivě klesaly. Rozhodli se proto, že ho zničí a udali jej Diokleciánovi.

Všichni vědí, že křesťanské náboženství bylo po celá tři staletí třibeno ohněm krutých pronásledování. Tím nejzarputilejším a nejstrašnějším bylo to desáté, totiž pronásledování za císaře Diokleciána.

Diokleciána, jenž usedl na trůn římských císařů v roce 285, našel impérium ve značně neutěšeném stavu, a to kvůli barbarům, kteří se vyskytovali téměř ve všech provinciích. Protože sám by tyto rebélie potlačit nedokázal, zvolil si společníka v osobě Maximiána, jenž dostal titul Augustus. Tak byli císařové dva: Maximián pro Západ se sídlem v Miláně a Diokleciána pro Východ se sídlem v Nikomédii. Když potom seznali, že ani ve dvojici nejsou s to udržet si respekt před nepřáteli, zvolil si každý z nich koadjutora s titulem císař. Maximián si vybral Konstace Chlora, který se usadil v Trevíru v Galii, a Diokleciána si k sobě vzal Galeria, jenž se usadil v Sirmiu na Sávě. Maximián i Galerius byli mužové velmi krutí a brutální; byli to oni kdo přiměli Diokleciána, aby pronásledoval nevinné křesťany.

Diokleciána totiž, jimi naveden, vydal v roce 303 tři edikty o pronásledování proti Církvi. Prvním nařídil zboření chrámů a archivů, druhým vraždění biskupů a kněží, třetím pak pobití všech věřících, kteří by odmítli veřejně obětovat modlám. Kvůli těmto ediktům byla jak na Východě, tak na Západě prolévána krev křesťanů. Jen v pouhé Nikomédii zemřely tisíce stoupenců kříže, a byla to doslova taková „jatká“, že se po celé říši říkalo, že pokud by křesťanství nebylo náboženstvím božského původu, muselo by po tak strašlivém pronásledování vymizet. Jen co byl vydán třetí edikt, lékaři z Nikomédie usoudili, že nadešel čas, aby se Pantaleonovi pomstili. Předstoupili tedy před vladaře a promluvili těmito slovy: „Císaři, syn zesnulého senátora Eustorgia, jistý Pantaleon, jehož jsi poctil titulem dvorního lékaře, se vysmívá zákonům impéria. I přes tvé poslední edikty se veřejně prohlašuje křesťanem. A co je horší, že pro získávání proselytů uzdravuje nemocné Esculapiovým uměním a pak prohlašuje, že je uzdravil mocí Kristovou. Neznalý plebs tomu věří a mnozí se stávají křesťany. Neučiní-li se šílenství tohoto nadšeného mladíka přítrž, nebude trvat dlouho a celá Nikomédie, navzdory císařským zákonům, se přikloní ke kultu Nazaretského. Před nějakým časem měl Pantaleon štěstí, že navrátil zrak slepému, a od toho dne se jeho dům stal líhní velkého počtu nových křesťanů“.

Císaře tato zpráva zneklidnila, ale skoro jako by nevěřil tomu, co mu vyprávěli, nechal si uzdraveného slepce zavolat. Tento mu vypověděl o zázraku, který Pantaleon vykonal, a to do nejmenších detailů. A slavnostně prohlásil, že v důsledku tohoto zázraku, se i on stal křesťanem. Toto vyznání jej však stálo život, protože jej císař dal okamžitě sřát.

Jen co si událost ověřil, aniž by ztrácel čas, dal si zavolat Pantaleona k „*redde rationem*“ – vydání účtů. A když před ním stanul řekl mu: „Co to slyším, Pantaleone? Že prý jsi propůjčil jméno odporné sektě křesťanů? Je to vůbec možné? Informovali mě o tom, ale já nechtěl věřit, protože si nedokážu vysvětlit, že by vzdělaný a inteligentní mladý muž jako ty, mohl přijmout nauku jakéhosi podvodníka, který skončil na kříži zločinců. A potom, bylo by divné, že bys ty, dvorní lékař, pohrdl císařskými edikty. Státní zákony jsou jasné: neuznávají jiný kult, než kult model. Porušit tyto zákony, znamená nechat dopadnout na svou hlasu blesky té nejhroznější spravedlnosti. Beru na tebe zvláštní ohledy: proto ti to oznamuji. Jsem si jist, že bys mi nechtěl způsobit mrzutosti“.

Na tato slova Pantaleon odpověděl: „Především bych, ó císaři, rád prohlásil, že respektuji a ctím císařský majestát, protože vím, že pochází od Boha, a ten kdo se staví proti ustanovené autoritě, staví se proti Bohu a dopouští se těžkého provinění. Ale vím také, že nad císařem je Bůh, nad zákony lidskými jsou zákony Boží, nad společenskými konvencemi je pravda. Nyní mi tedy řekni, je dovoleno zradit Boha, je dovoleno zavřít oči před pravdou, jen abych se zalíbil císaři? Ty říkáš, že Ježíš Kristus je podvodník, a mluvíš tak, protože ho neznáš. Já ho však znám a vím, že Ježíš Kristus je Bůh. Jak bych se neměl klanět Ježíši Kristu? Ostatně, ó císaři, skutky jsou výmluvnější než slova. Skutky ti tedy dokážu, že Ježíš Kristus je Bůh. Není třeba než nějaký nemocný, těžce nemocný, který už skoro umírá. Nad tímto nemocným ať pohanští kněží vzývají své bohy, zatímco já budu vzývat svého Krista. Uvidíme, z které strany přijde zázrak uzdravení“.

Návrh se císaři líbil, takže jakkoli byl rozhněván, hned nařídil, aby vyhledali nemocného. A netrvalo dlouho a přinesli ho k němu. Byl to skoro umírající ochrnutý, který se už zmítal v smrtelné křeči. Na znamení všichni zmlkli a pohanští kněží začali se svými modlitbami, vzývají všechny bohy Olympu, ale k zázraku nedošlo.

Pak se modlil Pantaleon: modlil se bez povyku, bez hluku, jak tomu bylo u pohanských kněží, nýbrž srdcem, celou vroucností své duše. „Pane – řekl – nikoli kvůli mně, ale pro svou slávu a triumf pravdy, uzdrav tohoto ubohého nemocného; uzdrav ho na těle i na duši, aby i on je tvým tvorem, a také on se znovuzrodil z tvé božské krve“. Jen co to řekl, povstal, přistoupil k ochrnutému, vztáhl k němu ruku a uzdravil ho.

Zázraky však zůstávají bez účinku pro ty, kdo vědomě zavírají oči světlu milosti a víry. Tak tomu bylo i v případě císaře; v podlosti své duše, setrval v nevěře a krutosti a zázraky, které Pantaleon konal připisoval magickému umění. Když s ním zůstal o samotě, znovu jej vyzýval, aby obětoval bohům, a přitom mu vyhrožoval smrtí, pokud neuposlechne. Pantaleon však byl nezlomný, a nic nedbaje na vyhrožování, odpověděl: „Císaři, není snad větší zbabělosti než zapřít poznanou pravdu. Kdybych obětoval modlám, pokryl bych hanbou své jméno, zneuctil památku mé matky, která mi jako první vložila na rty požehnané jméno Ježíš, a svolal bych na sebe blesky Božího hněvu.“

Ostatně, je-li krásné a božské položit život za pozemskou vlast, oč krásnější a božstější je zemřít za vlast nebeskou. Před Božím zlořečením proto dávám přednost pronásledování ze strany císaře, který může zabít mé tělo, ale nemůže zahubit mou duši“.

Císař byl proti této neochvějnosti ducha bezmocný. Propadl pekelné zuřivosti a přikázal, aby Pantaleona mučili stejným způsobem, jako každého jiného stoupence Nazaretského. První muka byla vskutku ukrutná, dlouhá, strašlivá a nelidská. Odřezávali mu kousky masa, drásali mu tělo ostrými hřebeny; opalovali mu rány loučemi; uvrhli ho do kotle s vařící smolou; a když shledali, že žádné z těchto mučení nedokázalo zlomit jeho hrdinský zápal víry, a že i uprostřed muk oslavoval Ježíše Krista, přivázali mu na krk velký mlýnský kámen a hodili ho do moře. Pantaleon se však zanedlouho objevil na břehu živý a zdravý, posilován Ježíšem Kristem, který jej přišel povzbudit v postavě starce Hermolaa.

Zpráva o těchto událostech císaře zneklidnila. Stůj, co stůj ho chtěl vidět. Nechal jej proto předvést a zeptal se: „Jen mi řekni, řekni mi, Pantaleone, kdo tě naučil těmto prestižním hrám; odhal mi svého učitele, abych mu mohl blahopřát“.

Nato Pantaleon odvětil: „Císaři, ty nazýváš zázraky Boží všemohoucnosti hrami. Nevím, co ti mám říct, co bych ti ještě neřekl? Mým Učitelem je Ježíš Kristus.“

Ježíš Kristus učinil neškodným var tvých kotlů, Ježíš Kristus mě vysvobodil z mořských peřejí. Neexistuje lidská moc, která by proti Ježíši Kristu mohla bojovat. Jen bude-li chtít, budou se moci tvoji kati pyšnit vítězstvím nade mnou.“

Při jménu Ježíše Krista císař zneklidněl ještě víc, začal rvát a rozkázal, aby Pantaleona vyvedli do cirků a předhodili šelmám.

Cirk a amfiteátr byly u pohanů veřejnou stavbou oválného či kruhového tvaru, kde se davu předváděli hrůzné krvavé podívané. Stejně jako dnes se o křesťanských svátcích lid baví pyrotechnickými ohňostroji, tak se o pohanských svátcích bavil pohledem na gladiátorské zápasy, při nichž umíraly stovky zápasníků, kteří se pobíjeli navzájem, a to s jediným cílem: obveselit divácký plebs, který se scházel jako by se jednalo o něco naprosto nevinného. Ne vždy však gladiátoři zápasili mezi sebou: častěji museli měřit své síly s divokými šelmami, které se v hojném počtu chovaly v podzemí cirků a amfiteátrů. Před zápasem nechávali šelmy vyhladovět, a když nadešla hodina střetu ještě víc je poštváli, aby tak podnítily krveprolití. A tyto masakry nevinných lidských bytostí byly vskutku tak strašlivé, že si to nikdo nedokáže představit, V okamžiku se kolbiště změnilo v tratiliště krve, poseté mrtvolami, zatímco dav se oddával bezuzdnému jásotu.

Tak tomu bylo až do chvíle, kdy poté, co se rozpoutala nenávist vůči vyznavačům Ukřižovaného, začalo jejich pronásledování. Od té chvíle už šelmám nepředhazovali gladiátoři, nýbrž nevinní křesťané. Měl-li být trest co nejexemplárnější, vháněli se křesťané do arén v celých zástupech za burácivé barbarské vřavy přihlízejících davů. Pohanští představitelé se domnívali, že těmito veřejnými tresty uhasí rozmach nové víry. Jenže často docházelo k opačnému účinku, a to z důvodů velkých zázraků, k nimž při těchto událostech docházelo. Tak tomu bylo i v případě hrdinského Pantaleona.

Vskutku, jakmile se rozšířila zpráva o tom, že lékař Pantaleon byl odsouzen k předhození šelmám, hrnuli se do cirků velké zástupy, aby se pokochaly hrůznou podívanou. Ale k čemu došlo? Divoké šelmy, namísto toho, aby se na nezlomného šampióna víry vrhli a rozsápali ho, lehli si mu poslušně k nohám a olizovali mu šaty, čímž vyjadřovaly hlubokou úctu. Zázrak byl až příliš zřejmý, záštita nebes natolik zářná, že dav diváků před tímto nadpřirozeným jasem propukl v aplaus sympatie k velkému hrdinovi víry, oslavoval Krista a mnoho z nich se přihlásilo ke křesťanství. Císař ještě více rozezlen, nechal všechny nové vyznavače pobít.

Zatímco se sprádaly plány pro potrestání všech nových stoupenců víry, byl Pantaleon, držen v městském vězení. Čekalo jej další mučednictví, trest kolem. Jednoho krásného dne jej přivázali ke kolu posetému bříty, poté jej odvezli na vrchol hory a svrhli ho po příkrém svahu dolů. Každý pochopitelně čekal, že jej tam dole uvidí strašně rozsekaného. Avšak, nebylo tomu tak. K úžasu všech vyvázl živý a zdravý. Tento další zázrak způsobil mnoho nových konverzí. I sami kati museli uznat, že zasáhl prst Boží. Vždyť kolo se rozbilo na tisíce kousků, navíc zabilo mnoho z těch, kdo chtěli zblízka vidět barbarskou tragédii. Jen císař zůstal zatvrzelý. Zaslepen víc než kdy předtím poslední utrpenou porážkou, pohroužil se ještě hlouběji do své brutální zloby, a poté, co si nechal předvést Pantaleona, řekl mu: „Ty ničemo, se domníváš, že unikneš mým rukám, ale já tě nenechám, doku nebude tvé tělo na kousky. Tvůj učitel Hermolaus byl prozíravější než ty: veřejně obětoval modlám a bylo mu odpuštěno. Ty však vzdoruješ. Zakrátko uvidíš, čeho je schopen císařův hněv. Máš ostatně ještě čas, aby sis vše rozmyslel: vzpamatuješ-li se, bude ti prokázána stejná laskavost jako tvému učiteli“.

Pantaleon se však nenechal chytit do léčky. Vědom si toho, že Hermolaovo odpadnutí je nemožné, odvětil: „Císaři, já znám víru svého učitele; taková víra nemůže být než nezlomná. Ale i kdyby Hermolaus zradil Ježíše Krista, měl bych ho kvůli tomu snad zradit i já? Je neznám jiného Boha kromě Ježíše Krista: kdybych ho zradil, poskvrnil bych své svědomí ohromným a neodpustitelným zločinem. O tento zločin nestojím, ani se jej nemohu a nesmím dopustit. Ty vyhrožuješ smrtí; ale i když smrt přijde: pro křesťany je počátkem života, proto mě nemůže děsit. Ostatně ty, císaři, můžeš zabít tělo, ale nemůžeš zabít mou duši. A mne zajímá jen jedno: spása duše a mít Boha, což je nejvyšším cílem života“.

Tato odpověď císaře utvrdila v tom, že je nemožné zlomit neochvějného ducha tohoto velkého hrdiny a jeho víru. Aniž by se pouštěl do dalších diskuzí, nechal jej zbičovat a pak ho vydal katům, aby byl sťat.

Pantaleon přijal tuto zprávu s naprostým klidem. Pomyšlení, že zakrátko dosáhne svého božského cíle jej naplňovalo nevýslovnou radostí, a ve vytržení lásky zapěl s prorokem: „Často se na mně dopouštěli násilí, ale nedokázali zlomit mou neochvějnost, protože Kristus Vykupitel mne podpíral svou božskou milostí“.

A hle, na popravčím místě došlo k dalším úchvatným zázrakům. Byl připoután k olivovníku, když náhle se oliva obsypala plody. Jeden z katanů se rozmáchl, aby mu zasadil ránu do krku, jenže meč změkl jako vosk a hrdina zůstal nedotčen.

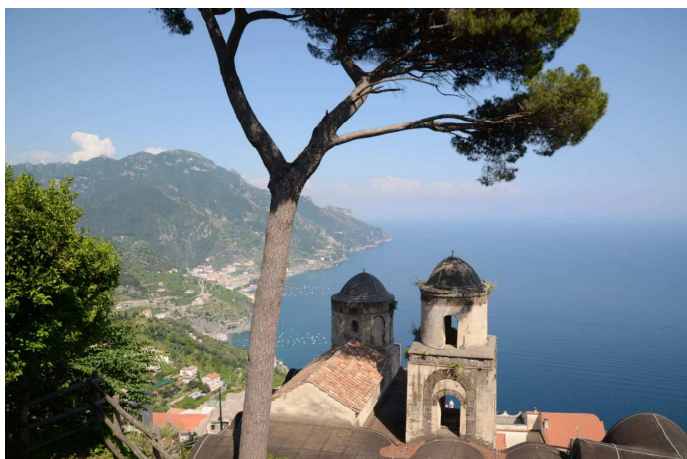

Udělování svátosti nemocných
v rotundě sv. Pantaleona v Pustiměři.

Poutníci v katedrále u oltáře sv. Pantaleona v Ravellu s drahocennou relikvií – krví mučedníka, která se zkapalňuje v den jeho svátku, 27. července.
Dole: pohled z Ravella na pobřeží Amalfi. *Iter ad christianae religionis divitias in Italia, quae ad fidem amoremque Christi nos promovent*, 1.7.2016.

přijal korunu mučednictví 27. července roku 305. Legenda vypráví, že ve chvíli mučednické smrti jedna zbožná žena sebrala krev mučedníka do nádoby a s velkou vroucností ji uchovávala ve svém domě. Tělo bylo pohřbeno ve vile jistého Alamanzia, nedaleko za městem. Úcta ke svatému Pantaleonovi se rychle rozšířila jak na Východě, tak na Západě a byl zařazen do seznamu čtrnácti svatých pomocníků (vzývaných křesťanským lidem v těžkých chvílích).

*Svatý Pantaleone, mučedníku,
ved' nás na mnohdy křivolaké
pozemské pouti, dej nám sílu ducha a
odvahu čelit obtížím. Dej nám objevit
hodnotu pokory a radost z odpuštění.
Vypros nám Boží milosrdenství,
ať sestoupí na nás a zůstane s námi
vždycky. Amen.*

Následovala nová obrácení a nová vyznání víry v Ježíše Krista. Sami katani byli nuceni uznat božství Nazaretského, odhodili zbraně, padli před ním na zem, klaněli se mu a prosili za odpuštění. Hodina slávy však nadešla. Přichází další císařská popravčí četa, aby dokonala bídný zločin. Pantaleon

KAPLE SV. ANNY.

Na její obnově se měl podílet už biskup Jan VII. V roce 1635, poté, co vyhořel farní kostel byla zničena i tato kaple, která s ním byla těsně spojena. Obě posvátné stavby nechal ještě krátce před svou smrtí obnovit František kardinál Ditrichštejn. Od roku 1667 byla svatoanenská úcta spjata s Bratrstvem sv. Anny, založeným olomouckým biskupem Karlem z Lichtensteinu-Castelcornu, jehož znak se

nachází nad portálem, díky němuž začala i tradice slavných poutí. Kaple se tak stává poutním chrámem. Fresky na stěnách jsou *'Biblia pauperum'*. Vyprávějí dějiny spásy od prvního pádu, až k vykupitelské oběti Ježíše Krista. Fresky Jakubova a Pseudo-Matoušova apokryfního evangelia dávají číst úchvatné dějiny svatých rodičů Panny Marie, Jáchyma a Anny. Od velkorysosti a štědrosti života starozákonních spravedlivých, přes tíživý úděl *'Bohem opovržených'*, za jaké je pokládali lidé proto, že neměli děti, až k vroucí modlitbě, v níž se jim dostává poznání jedinečného povolání, které jim svěřila Prozřetelnost: být rodiči Matky Božího Syna. Modlitba v skutku pozvedá náš pohled k

nebi, k tajemství Trojjediného Boha. Tato hluboká pravda promlouvá z kopule sv. Anny, z níž zaznívá Slovo ústy proroků, evangelistů i učitelů Církve. Jako u sv. Jáchyma a Anny, a především u Panny Marie se i v nás má stávat tělem, aby tak celé tvorstvo dospělo do plnosti Kristovy. Obnovená kaple sv. Anny se tak obrací s výzvou k osobní obnově každého, kdo jako

poutník směřuje k údělu, jenž Bůh připravil těm, kdo ho milují. Na této cestě provázelo svatoanenské poutníky Velkého Jubilea 2000 *Apoštolské požehnání* Jeho Svatosti, Jana Pavla II. a o vigílii svatoanenské pouti 2009, kdy se konala v Pustiměři pouť vyškovského děkanátu za obnovu rodin a za nová kněžská povolání, poslal své požehnání poutníkům papež Benedikt XVI. (pergamen umístěn nad kazatelnu).

NAROZENÍ PANNY MARIE

*v tradici Protoevangelia sv. Jakuba a Pseudo-Matoušova evangelia,
na Giottových freskách v kapli rodu Scrovegni v Padově
a na freskách kaple sv. Anny v Pustiměři*

Jáchym dosáhl pozdního věku, aniž by zanechal potomstvo. Znalec Zákona Ruben jej vypudil z jeruzalémského chrámu, protože tam neměl přístup ten, kdo zůstal bez potomstva. Scéna se odehrává v chrámě na místě, kde se předčítalo ze Zákona neboli Bimah, odkud znalec Zákona uděluje požehnání. Svatostánek pod točivými sloupy představuje Sancta Sanctorum, nejposvátnější místo svatyně, na kterém se uchovávala archa úmluvy. Znalec zákona vyvádí z chrámu Jáchyma, držícího v náručí kůzle.

Izraeli žádné potomstvo“. Jáchyma to velmi rozesmutnělo. I jal se hledat v seznamech dvanácti kmenů lidu, říká: „Prozkoumám seznamy dvanácti izraelských kmenů, abych viděl, zdali jsem jediný, kdo neměl v Izraeli potomstvo“. Hledal, a zjistil, že všichni spravedliví měli v Izraeli potomstvo. Tehdy se rozpomněl na patriarchu Abraháma, kterému Bůh dal až na konci jeho dní syna Izáka.

Jáchym byl velmi sklíčen a nechtěl se ani ukazovat před manželkou. Odešel na poušť, postavil si tam stan a postil se čtyřicet dní a

Podle vyprávění dvanácti izraelských kmenů, žil jistý Jáchym, muž nesmírně bohatý. Přinášel dvojnásobné oběti, říká: „Co mám navíc, patří všemu lidu, a co jsem povinen za odpuštění svých hříchů, patří Pánu, jako výkupné“.

Zatímco tak jednal, Pán rozmnožoval jeho stáda, takže v izraelském národě mu nebylo podobného. Tak si začal počínat už ve věku patnácti let. Ve dvaceti se oženil s Annou, dcerou Acharovou, jež pocházela z jeho rodu, totiž z kmene Judova, z rodu Davidova. Ale přesto že s ní žil dvacet let, nedala mu syny ani dcery.

Nastal velký den Páně a synové Izraele přinášeli své oběti. Tu před něj předstoupil Ruben a pravil mu: „Nemůžeš přinášet svou oběť jako první, protože nemáš v

Jáchym, pokořen a zarmoucen, odchází do hor mezi pastýře, kteří bdí u jeho stád a zůstává u nich pět měsíců, aniž by o sobě dal vědět. Jen psík ho vítá s radostí. Scéna je situována do prostředí skalnatých hor se stromy v pozadí.

čtyřicet nocí. Řekl si: „Nesestoupím pro jídlo ani pro pití, dokud mne Pán nenavštíví: mým pokrmem i nápojem bude modlitba“.

Jeho žena propukla v dvojí nářek, v dvojí pláč. Pravila: „Budu oplakávat své vdovství a hořkovat nad svou neplodností“. i nastal velký den Páně. tu Judit, služebná, jí říká: „Dokud budeš malomyslně. Hle, nastal velký den Páně a není ti dovoleno se rmoutit. Uvaž si na hlavu tento šátek, který mi dala paní: já si ho nemohu uvázat, protože jsem služebná a na něm je královská pečeť“. Anna však odvětila: „Odstup ode mě. Nic takového já nedělám. Bůh mne velmi pokořil. Asi jsem neudělala dobře, že jsem ti ho dala, a tys přišla, abych měla podíl na tvém hříchu“. Judit se ohradila: „Jakou kletbu bych jen mohla pronést, aby Pán, který zavřel tvé lůno, ti už nikdy nedal potomstvo v Izraeli?“ Anna se velmi zarmoutila.

Odložila smuteční šat, umyla si hlavu, oblékla se do svatebních šatů a kolem deváté sestoupila, aby se procházela po zahradě. Pozvedla oči a hle, vavřínový strom. I usedla se do jeho stínu a prosila Hospodina slovy: „Ó, Bože našich otců, požehnej mi a vyslyš mou modlitbu, jako jsi požehnal Sářinu lůno a dals jí syna, Izáka“.

Hledíc upřeně k nebi, spatřila na vavřínu vrabčí hnízdo. Tu sama u sebe začala naříkat: „Ach, kdo mne zplodil? které lůno mne porodilo? Před izraelskými syny jsem se stala zlořečením, pohrdá se mnou a s úšklebkem mne vyhánějí z chrámu Páně. Ach!, komu se podobám? Nemohu se srovnávat ani s nebeským ptactvem, vždyť i nebeští ptáci jsou před tebou plodní, Pane. Ach, běda!, komu se více podobám? Nejsem podobná ani pozemské zvěři, neboť i pozemská zvířata jsou před tebou plodná, Pane. Ach!, komu se vůbec podobám? Nejsem podobná ani těmto vodám¹, neboť i

Anna, jež zůstala doma, přijímá andělovu zvěst o svém nadcházejícím mateřství. Na obraze je zachycen interiér jejího domu, kde přijímá poselství Božího anděla. Vlevo tká služebná, zřejmě Judit. Na pavlačovém tympanonu, v mušli nesené anděly je zobrazen Izaiáš, mariánský prorok.

¹ Zřejmě zmínka o blízkém rybníku Bethesda, kde Ježíš uzdravil ochrnutého (Jan 5,1-18). Pozdější tradice umístila právě sem dům sv. Anny v Jeruzalémě, nedaleko chrámu.

ony jsou před tebou plodné, ó Pane. Ach!, komu jsem vůbec podobná? Zajisté se nepodobám této zemi, neboť i tato země přináší své plody podle ročních dob a velebí tě, ó Pane“.

Jáchym, povzbuzený andělem, přináší Bohu v oběť kůzle. Jáchym klečí před oltářem na znamení klanění, nad ním spočívá Boží ruka.

„...Vaše skutky milosrdenství jsou před Boží tváří a ve svých modlitbách jste byli vyslyšeni.“

A hle, ukázal se jí anděl Páně a řekl jí: „Anno, Anno! Pán vyslyšel tvou modlitbu! Počneš a porodíš. O tvém potomstvu se bude vyprávět po celé zemi“.

To řekl a zmizel jejím zrakům. Rozechvělá a naplněná bázní nad tím, co viděla a slyšela, vešla do svého pokoje, polomrtvá ulehla a den i noc zůstala v bázní a na modlitbách.

Anna odpověděla: „Jako že je živ Pán, můj Bůh, jestliže porodím, ať už chlapce nebo děvčátko, přinesu jej jako dar Pánu, mému Bohu, a bude mu sloužit po všechny dny svého života“. A hle, přišli dva poslové a oznámili jí: „Tvůj muž Jáchym se vrací se svými stády.“ Sestoupil k němu totiž anděl

Už je skoro noc a Jáchym upadá do spánku. Tu se mu ve snu zjevuje anděl z předchozí scény a oznamuje jeho blížící se otcovství, přičemž jej vybízí, aby se vrátil domů. Celou scénu sledují dva pastýři.

Páně a řekl mu: „Jáchyme, Jáchyme! Pán vyslyšel tvou úpěnlivou modlitbu. Sestup dolů. Hle, tvá manželka Anna počne ve svém lůně“.

„Já jsem Boží anděl a dnes jsem se zjevil tvé plačící a modlící se ženě, a potěšil jsem ji. Věť, že z tvého semene počne dceru, a tys ji nechal v zapomnění. ta bude Božím chrámem, spočine na ní Duch svatý; její štěstí bude vznešenější než blaženost všech svatých žen; nikdo o ní nebude moci říct, že před ní povstala jí podobná: a na tomto světě po ní žádná jiná nepovstane. Sestup proto z hor, vrať se ke své ženě. Bůh v ní totiž vzbudil sémě, za které mu musíš poděkovat. Jeho sémě bude požehnané, i ona bude požehnaná a stane se matkou věčného požehnání“.

Poté, co anděla uctil, řekl mu Jáchym: „Jestliže jsem před tebou našel milost, usedni na chvíli v mém stanu a požehnej svému služebníku“. Anděl mu však odpověděl: „Neříkej si služebník, ale spoluslužebník; oba jsme totiž služebníky téhož Pána. Můj pokrm však je neviditelný a můj nápoj nemůže spatřit žádný smrtelník. nemůžeš mě proto žádat, abych vstoupil do tvého stanu. Ale chceš-li mi něco nabídnout, přines to jako žertvu Pánu“.

Jáchym tehdy vzal neposkvřněného beránka a řekl andělovi: „Neodvážil bych se

obětovat Pánu žertvu, pokud bych neznal Pánovu vůli“. Zatímco Jáchym přinášel Pánu oběť, vystupoval k nebu jako anděl, tak dým z oběti.

Jáchym sestoupil, a nechal svolat své pastýře, říká: „Přineste mi sem deset beránků bez vady a skvrny: budou pro Pána, mého Boha. Přiveďte mi i dvanáct spanilých býčků: budou pro kněze a pro radu starších; a také sto kůzlat pro všechny lid.

Jáchym, doprovázený pastýři, se vrací domů a u Zlaté brány se objímá s Annou, která mu vyšla naproti poté, co ji anděl zpravil o manželově návratu. Pozadí celé scény jsou jeruzalémské hradby. Annu provází skupina přítelkyň. Judit má přes ruku plášť s popelavou podšívkou – symbol Annina někdejšího vdovství.

Anna bere do náruče dítětko Marii, obklopené služebnými, jež mají kolem krku pleny pro novorozence. V přízemí dvě služebné pečují o Marii po koupeli: jedna ji jemně tiskne nos, aby dobře rostla, jak bylo v minulém století zvykem v mnoha italských krajích.

oslavena“, a dala děvčátko spinkat. když se jí naplnily dny, Anna se očistila, přiložila si děvčátko k prsu a dala mu jméno Maria.

Děvčátko den ode dne sílilo. Když jí bylo šest měsíců, postavila ji matka na zem, aby viděla, zda vydrží stát rovně. Ona pak, poté co udělal sedm kroků, vrátila se jí na klín. Vzala ji do náruče a povídá: „Jakože je živ Pán, můj Bůh, nebudeš chodit po této zemi, dokud tě neodvedu do Pánova chrámu“. Ve svém pokojíku pak udělala oltáříček a do jejího rukama nenechala procházet nic světského a nečistého. Nato zavolala bezúhonné židovské dcerky, aby si s ní hrály.

Když byl děvčátku rok, Jáchym uspořádal velkou hostinu: pozval kněze, znalce Zákona, radu starších i všechen izraelský lid. Tehdy představil dívku kněžím. Ti jí požehnali slova: „Ó Bože našich otců, požehnej této dívence a na věky po všechna pokolení jí zjednej jméno“.

A hle, Jáchym sestupoval se svými stády. Anna zrovna stála na prahu, a když viděla Jáchyma přicházet, běžela mu naproti, padla mu kolem krku, a zvolala: „Teď vím, že pán Bůh mi velmi požehnal. Hle, vdova už není vdovou a neplodná počne ve svém lůně“.

Prvního dne Jáchym spočinul ve svém domě. Nazítří představil své oběti a řekl si: „Je-li mi Pán Bůh nakloněn, ukáže mi to destička kněze“. Ve chvíli, kdy přinášel oběť, Jáchym pohlédl na destičku kněze. Když tento vystupoval k oltáři Páně, Jáchym si nebyl vědom žádného hříchu a zvolal: „Nyní vím, že je mi Pán nakloněn svou přízní a že mi odpustil všechny hříchy“. Sestoupil tedy z chrámu Páně ospravedlněn, a vrátil se domů. Naplnily se jí měsíce.

V devátém Anna porodila a zeptala se kojné: „Co jsem porodila?“ Ta jí odpověděla: „Děvčátko“. Anna nato: „Dnes je má duše

Ve věku tří let je Maria přivedena do chrámu a svěřena kněžím. Scéna se odehrává u vchodu do chrámu v Jeruzalémě, kde Jáchym se blíží pozdějšímu Simeonovi (112let) a prorokyni Anně. Velekněz Abiatar přijímá Marii, doprovázenou sv. Annou, zatímco v přízemí dva kněží celou událost komentují.

A všechen lid zvolal: „Tak se staň, tak se staň! Amen“. představil ji i velekněží. Ti ji požehnali slovy: „Ó Bože na výsostech, pohleď na tuto dívku a požehnej jí nejvyšším požehnáním, nad nějž většího není“.

Potom ji matka odnesla ze svatyně do svého pokoje, a dala jí napít. Tehdy Anna vyzpívala Pánu Bohu tento chvalozpěv: „Zapěji hymnus Pánu, svému Bohu, neboť mne navštívil a zbavil toho, co bylo pohanou v očích mých nepřátel: Pán mi totiž dal plod spravedlnosti, jedinečný a před ním mnohý. Kdo kdy řekne Rubenovým synům, že Anna kojí? Slyšte, slyšte, vy dvanáctero kmenové Izraele: Anna kojí!“ Uložila ji ve svatyni svého pokoje a odešla, aby jim posluhovala u stolu. Po skončení hostiny, odešli plní radosti, oslavujíc Boha Izraele. Dívce ubíhaly měsíce.

Když dosáhla věku dvou let, Jáchym řekl Anně: „Zaveďme ji do chrámu, abychom dostáli danému slibu, aby se proti nám Pán neobrátil a naše oběť nezůstala odmítnuta“. Anna odpověděla: „Počkejme do tří let, aby se pak dívka nesháněla po otci a matce“. Jáchym odpověděl: „Počkáme“.

Když pak dívky byly tři roky, Jáchym pravil: „Zavolejte bezúhonné židovské dívky: každá ať si vezme hořící pochodeň a drží ji rozžatou, aby se dívka neobrátila zpět a její srdce nebylo přitahováno ničím kromě Pánova chrámu“. Tak také učinily, dokud nevystoupily do Pánova chrámu. Maria spěšně stoupala po patnácti chrámových schodech, aniž by se ohlížela, aniž – jak to žádalo dětství – by si vzpomněla na rodiče. Proto si oba užaslí rodiče pospíšili, a děvčátko hledali, až ho našli v chrámě. I chrámoví kněží tím byli překvapeni. Její tvář zářila jako sníh. Přivítal ji velekněz, políbil ji a požehnal slovy: „Pán oslavil tvé jméno po všechna pokolení. Na tobě Pán v poslední den zjeví synům Izraele svou spásu. Posadil ji na třetí stupeň oltáře a Pán Bůh ji oděl svou milostí. I zatančila a celý dům Izraele si ji oblíbil.“

Maria si získala obdiv všeho izraelského lidu. Ve třech letech už kráčela tak rozvázným krokem, mluvila tak dokonale, a tak svědomitě zpívala Bohu chvály, až tím všichni byli udiveni a žasli nad ní. Nebyla považována za děvčátko, ale za zralou osobu; byla v modlitbě tak vytrvalá, že se zdálo, jako by jí bylo už třicet. Její tvář byla tak spanilá a zářivá, že jen s obtížemi bylo možné do ní pohlédnout. Byla vytrvalá v práci s vlnou; a ve svém útlém věku vykládala, co ani zralé ženy nedokázaly pochopit. Stanovila si tento řád: od rána do třetí hodiny setrvala na modlitbách; od třetí do deváté hodiny se zabývala textilními pracemi; ode deváté se pak znovu oddávala modlitbě. Neustávala s modlitbou, dokud se jí nezjevil Boží anděl, z jehož ruky přijímala pokrm: tak stále více a lépe prospívala ve službě Boží. Navíc, zatímco starší panny si po Božích chválách dopřávaly oddechu, ona neodpočívala nikdy, takže při chválách a bděních ji žádná nepředěšla, žádná nebyla

znalejší Zákona, žádná v pokoře poníženější, více obdařena ve zpěvu či dokonalejší v ctnosti. Byla stálá, neochvějná, neměnná a den co den stále lépe prospívala.

Nikdo ji nespatriil rozhněvanou ani neslyšel, že by zlořečila. Každé její slovo bylo tak plné milosti, jako by na jejich rtech spočíval Bůh. Vytrvalá v modlitbě a v meditaci Zákona, při řeči byla pozorná ke svým společníkům. Bděla navíc, aby jí nikdy nescházel úsměv, přívětivý tón hlasu. Bez přestání blahorečila Bohu, ba dokonce ani při pozdravu neopomíjela Boží chválu, když odpovídala: „Deo gratias“. Denně se živila jen pokrmem, který přijímala z andělovy ruky; pokrm, který jí předkládali kněží, rozdávala chudým. Často bylo vidět, jak s ní rozmlouvají Boží andělé a jsou poslušní jejich příkazů. Kdykoli se jí dotkla nějaká nemocná, v tu chvíli se uzdravena vracela domů.

Její rodiče sestupovali v úžase a chválili Boha Hospodina, že se dívka neobrátila zpátky. Marie byla vychovávána v chrámě jako holubice, přijímaje pokrm z andělské ruky.

KOPULE KAPLE SV. ANNY V PUSTIMĚŘI.

CHRÁM SV. BENEDIKTA

(výška věže 44,5m; délka 46m; šířka 18,5m)

Základní kámen stávajícího farního chrámu, zasvěceného otci západního mnišství a patronu Evropy byl položen v roce 1900. Posvěcen byl 27. dubna 1902 olomouckým arcibiskupem Theodorem Kohnem. Na tomto posvátném místě se podepsala i válečná léta XX. století – jejichž stopy jsou patrné na klenbě dodnes.

Po pádu největší tragédie lidstva, barbarského komunizmu se tento chrám stal svědkem poselství naděje, které zaznělo z úst nezapomenutelného olomouckého arcibiskupa Františka Vaňáka, jenž o svatoanenské pouti roku 1990 opakoval slova papeže Jana Pavla II. k českému národu: *"Stavte na Kristu, úhelném kameni, společnost a kulturu budoucího věku"*.

V duchu Ježíšovy velekněžské modlitby *'perchè tutti siano una cosa sola'* - 'aby všichni byli jedno' hostil chrám sv. Benedikta mezinárodní setkání s mládeží italské farnosti Case di Malo (VI). Ke kořenům slovanské spirituality dopřál sestoupit v roce 1992 prof. Tomáš Špidlík S.J., jehož papež Jan Pavel II. jmenoval v roce 2003 kardinálem.

„Bud'te Kristovi jako on je váš“, tato výzva zněla v roce 1997 k jednatřiceti birmovancům z úst prvního papežského nuncia v České republice, arcibiskupa Giovanniho Coppy (kardinálem jmenován v roce 2007).

Jeho Eminence, Tomáš kardinál Špidlík S.J., zavítal znovu do Pustiměře 6.-7. srpna 2005: zde slavil eucharistii, požehnal obnovená sousoší a převzal čestné občanství.

Votivní svíce s emblémem pustiměřského chrámu u hrobu sv. Benedikta a sv. Scholastiky v katedrále opatství Montecassino, Itálie, PEREGRINATIO AD LOCA SANCTITATIS ET HISTORIAE, 4. července 2018.

SV. BENEDIKT Z NURSIE

OTEC ZÁPADNÍHO MNIŠSTVÍ, PATRON EVROPY A PUSTIMĚŘSKÉ FARNOSTI

(katecheze Benedikta XVI. při střeční generální audienci, 9. dubna 2008)

POUTNÍCI V RODIŠTI SV. BENEDIKTA - NORCI (Nursii),
Anni Paulini Peregrinatio, Norcia, Itálie, 26. června 2009.

Rád bych dnes promluvil o sv. Benediktovi, zakladateli západního mnišství, a také patronu mého pontifikátu. Začnu slovy sv. Řehoře Velikého, který o sv. Benediktovi napsal: „Muž Boží, který se na této zemi skvěl tolika zázraky, a neméně oslňoval výmluvností, s níž uměl vykládat svou nauku“ (*Dial.* II,36). Velký papež napsal tato slova v roce 592, necelých 50 let po smrti svatého mnicha, který stále žil v paměti lidí a především v řeholním řádu, který založil. Svým životem a dílem měl svatý Benedikt zásadní vliv na

rozvoj evropské civilizace a kultury. Nejdůležitějším pramenem o jeho životě je druhá kniha *Dialogů* svatého Řehoře Velikého. Není to životopis v klasickém smyslu. Podle smýšlení své doby se snaží prostřednictvím příkladu konkrétního člověka, - totiž svatého Benedikta – ukázat výstup k vrcholům kontempace, který může uskutečnit ten, kdo se odevzdá Bohu. Předkládá nám tedy vzor lidského života jakožto výstupu k výšinám dokonalosti. Svatý Řehoř Veliký v této knize *Dialogů* vypráví také o mnoha zázracích, jež světec vykonal, ale ani zde nemá v úmyslu jen líčit cosi mimořádného, nýbrž ukázat, jak Bůh, tím, že napomíná, pomáhá ale i trestá, zasahuje do konkrétních situací lidského života. Chce ukázat, že Bůh není vzdálenou hypotézou kladenou na počátek světa, ale je přítomen v životě člověka, každého člověka. Tuto perspektivu „životopisce“ lze chápat také v obecném kontextu jeho doby: na přelomu V. a VI. století byl svět zmítán děsivou krizí hodnot a institucí, způsobenou pádem Římské říše, invazí nových národů a úpadkem mravů. Prezencí svatého Benedikta, coby „zářivé hvězdy“, chtěl Řehoř v této údesné situaci ukázat právě tady, ve městě Římě, východisko z „temné noci dějin“ (srv. Jan Pavel II., *Insegnamenti*, II/1, 1979, str.1158). Světcovo dílo, zvláště pak jeho *Řehole*, se skutečně ukázalo být nositelem věrohodného duchovního kvasu, jenž v toku staletí daleko přesáhl jeho vlast i dobu, a proměnil tvář Evropy, když po pádu politického jednoty, tvořené římskou říší, vzbudil novou jednotu duchovní a kulturní, totiž křesťanské víry, sdílené národy tohoto kontinentu. Právě tak vznikla realita, kterou nazýváme „Evropou“. Narození svatého Benedikta se datuje kolem roku 480. Pocházel, jak říká sv. Řehoř, *ex provincia Nursiae* – z oblasti Nursie. Jeho zámožní rodiče jej poslali studovat do Říma. Dlouho však ve Věčném městě nezůstal. Jako naprosto důvěryhodné vysvětlení, Řehoř uvádí skutečnost, že mladý Benedikt byl znechucen způsobem života mnoha svých druhů ze

VOTIVNÍ SVÍCE V JESKYNI SV. BENEDIKTA V SUBIACU,
Anni Paulini Peregrinatio, Subiaco, Itálie, 29. června 2009.

studií, kteří vedli nevázaný život a nechtěl upadnout dos tejných omylů jako oni. Chtěl se líbit jedině Bohu; *soli Deo placere desiderans* (II *Dial.* Prol 1). Proto ještě před ukončením studií opustil Řím a uchýlil se do samoty hor, východně od Říma. Po prvním pobytu v osadě Effide (dnes Affile), kde se na určitou dobu připojil k „řeholní komunitě“ mnichů, se stal

poustevníkem v nedalekém Subiacu. Tady žil zcela sám

po tři roky v jedné jeskyni, která je od vrcholného středověku „srdcem“ benediktin-ského kláštera zvaného „Sacro Speco“. Období v Subiacu, doba samoty s Bohem, bylo pro Benedikta časem zrání. Tady musel snášet a překonat tři základní pokušení každé lidské bytosti: pokušení seburčení a touhy stavět sebe sama do středu, pokušení smyslnosti a nakonec pokušení hněvu a msty. Benedikt byl totiž přesvědčen, že jedině pokud přemůže tato pokušení, bude s to říci i jiným něco užitečného v jejich potřebách. A tak poté, co jeho duše došla uklidnění, byl s to zcela kontrolovat hnutí svého já, a tak kolem sebe vytvářet pokoj. Teprve pak se rozhodl založit své první kláštery v údolí Anio, nedaleko Subiaca. Roku 529 Benedikt opustil Subiaco, a usadil se na Montecassinu. Někteří toto přesídlení vykládali jako útěk před intrikami místního závistivého církevního hodnostáře. Tento pokus o vysvětlení se však ukázal jako málo přesvědčivý, neboť jeho náhlá smrt nevedla Benedikta k návratu (II *Dial.* 8). Ve skutečnosti toto rozhodnutí vyplynulo ze vstupu do nové fáze jeho vnitřního zrání a jeho mnišské zkušenosti. Odchod ze vzdáleného údolí Ania na Monte Cassio – výšinu, která se vypíná nad rozsáhlou okolní rovinou a je viditelná už zdáli – měl podle Řehoře Velikého symbolický charakter: mnišský život ve skrytu má své opodstatnění, ale klášter má v životě církve a společnosti také svůj veřejný účel: má zviditelňovat víru jako životní sílu. A skutečně, když Benedikt 21. března 547 završil svůj pozemský život, zanechal svou *Řeholi* a benediktinskou rodinou, kterou založil, dědictví, jež přinášelo plody už v uplynulých staletích a přináší je dosud v celém světě. V celé své druhé knize *Dialogů* nám Řehoř ukazuje, jak byl život svatého Benedikta pohroužen do ovzduší modlitby, nosného základu jeho existence. Bez modlitby neexistuje zkušenost Boha. Benediktova spiritualita však nebyla niterností mimo realitu. V neklidu a zmatku své

Poutníci u soch sv. Benedikta a sv. Scholastiky v opatství Montecassino, *Peregrinatio Ad Loca Sanctitatis et Historiae*, Montecassino, Itálie, 4. července 2018.

doby žil Benedikt před Božím zrakem, a právě proto nikdy neztratil ze zřetele povinnosti každodenního života ani člověka s jeho konkrétními potřebami. V pohledu na Boha chápal realitu člověka a jeho poslání. Ve své *Řeholi* označil mnišský život za „školu služby Pánu“ (*Prol.* 45) a své mnichy žádal, aby „ničemu nedávali přednost před božským oficiem“ (tedy liturgií hodin či breviářem) (43,3). Zdůrazňuje však, že modlitba je na prvním místě úkonem naslouchání (*Prol.* 9-11), který je pak následně třeba přeložit do konkrétní činnosti. „Pán čeká, že každý den na jeho svaté učení odpovíme skutky“, říká Benedikt (*Prol.* 35). Život mnicha se tak stává plodnou symbiózou činnosti a kontempace, „aby byl ve všem oslavován Bůh“ (57,9). Na rozdíl od snadné a egocentrické seberealizace, dnes tak často opěvované, je prvním a neodmyslitelným úkolem učedníka svatého Benedikta upřímné hledání Boha (58,7), na cestě vyznačené pokorným a poslušným Kristem (5,13), k lásce, před níž nesmí dát ničemu přednost (4,21; 72,11) a právě tak - ve službě druhému – se stávat člověkem služby a pokoje. Uplatňováním poslušnosti, uskutečňované vírou, již živí láska (5,2), dosahuje mnich pokory (5,1), které *Řehole* věnuje celou kapitolu (7). Takto se člověk stává stále více podobnějším Kristu a dosahuje právě seberealizace jakožto stvořený k Božímu obrazu a podobnosti. Poslušnosti učedníka musí odpovídat moudrost opata, který v klášteře zaujímá „místo Krista“ (2,2; 63,13). Jeho postavu, vykreslenou zvláště ve druhé kapitole *Řehole* profilem duchovní krásy a náročného závazku, lze pokládat za Benediktův autoportrét, neboť – jak píše sv. Řehoř Veliký – „Světce nemohl učit jinak než jak sám žil“ (*Dial.* II,36). Opat musí být zároveň něžným otcem, ale i přísným učitelem (2,24), pravým vychovatelem. Nesmlouvavý k neřestem, ale především povoláný napodobovat něhu Dobrého Pastýře (27,8), a „spíše pomáhat než ovládat“ (64,8), „zdůrazňovat spíše skutky než slovy vše, co je dobré a svaté“ a „ilustrovat božská přikázání vlastním příkladem“ (2,12). Aby byl schopen rozhodovat se zodpovědně, také opat musí být tím, kdo naslouchá „radám bratří“ (3,2), protože „Bůh často zjevuje tomu nejmladšímu to nejlepší řešení“. Tato dispozice činí Benediktovu *Řeholi*, napsanou před patnácti stoletími, až překvapivě novou! Člověk, mající veřejnou odpovědnost, a to i v nejmenších oblastech, má být vždy také člověkem, který umí naslouchat a dokáže se učit od toho, komu naslouchá.

Benedikt označuje *Řeholi* jako „minimum, načrtnuté jen pro začátek“ (73,8), ale ve skutečnosti nabízí užitečná zaměření nejen mnichům, ale také všem, kteří hledají vedení na své pouti k Bohu. Svou uměřeností, lidskostí a střízlivým rozlišováním mezi tím, co je v duchovním životě podstatné a co je druhotné, si uchovala svou osvěcující sílu až dodnes. Pavel VI., který prohlásil 24. října 1964 svatého Benedikta patronem Evropy, tím chtěl vyslovit uznání podivuhodnému dílu Světce, které mělo prostřednictvím *Řehole* vliv na formaci evropské civilizace a kultury. Dnes, po století hluboce zraněném dvěma světovými válkami a po pádu velkých ideologií, jež se ukázaly být tragickými utopiemi, hledá Evropa svou vlastní identitu. K vytvoření nové a trvalé jednoty, jsou jistě důležité nástroje politické, ekonomické a právní, ale je třeba také probudit mravní a duchovní obnovu, která čerpá z křesťanských kořenů kontinentu, jinak Evropu přebudovat nelze. Bez této životní mízy zůstává člověk vystaven nebezpečí, že podlehe starému pokušení chtít se spasit sám – utopii, která různými způsoby přivodila v Evropě dvacátého století, jak na to poukázal papež Jan Pavel II., „bezprecedentní úpadek bolestných dějin lidstva“ (*Insegnamenti*, XIII/1, 1990, str.58). Hledáme-li skutečný pokrok, naslouchejme i dnes *Řeholi* svatého Benedikta jako světlu pro naši pouť. Tento velký mnich zůstává opravdovým mistrem, v jehož škole se můžeme naučit umění žít pravý humanismus.

*„... Máme poslání! Co po nás bude Pán Bůh chtít, to já nevím.
Jisté však je, že sice budeme ještě na vlnách a všelicos,
ale že si budeme moci jednou zazpívat:
kolik to bouří nad vlastí se sneslo! O život bylo zápasit nám v boji.
Mohutné sídlo Svatopluka kleslo, Velehrad víry bez pohromy stojí.“*

Tomáš kardinál Špidlík, S.J.

první čestný občan Pustiměře

HOMÍLIE V CHRÁMU SV. BENEDIKTA, 7. SRPNA 2005

„Drazí přátelé,
podle evangelia se zdá,
že jsem k vám přišel po
vodě. Je zajímavé, jak mě
vlna prozřetelnosti zanesla
až do Pustiměře. Ale to
evangelium, které jsme
četli je skutečně zvláštní.
Evangelium je plné
zázraků. Ale vždy jsou to
zázraky, kdy Kristus Pán
pomohl nějakému
nemocnému, chromého
postavil na nohy, slepému
otevřel oči, ... ale chodit
po vodě? To je cosi jako
když se čte o Budhovi, že
se přivezl na slunečním
paprsku. Nač jsou takové

zázraky? Ony jsou všechny zázraky symbolické: uzdravení slepého znamená, že Pán Bůh otvírá oči všem; uzdravení chromého, že Pán Bůh postaví na nohy všechny lidi; a chodit po vodě? Já říkám: to je zázrak pro nás pro všechny. Náš život je totiž pořád v nějaké nejistotě, jako na vlnách. Člověk touží po tom, aby měl něco pevného pod nohama, co by mi zaručilo, že stojím. Stává se to? Zakladatel dělnického hnutí v Belgii, pozdější kardinál Cardijn hlásal heslo: „odproletarizovat proletáře“. A říkal: kdo je proletář? To není chudý. Chudý člověk může být chudý, ale pořád jde dál. Vždyť já jsem z chudé rodiny a po první světové válce byla nezaměstnanost. Ale nebyli jsme proletáři: měli jsme domek, trochu mléka atd. Ale proletář, ten neví, co bude zítra. Ve francouzské televizi dělali rozhovor s jedním z těch, jak jim Francouzi říkají „vousáči“. Jsou to lidé, kteří spí pod mostem, apod. On povídá: byl jsem úředníkem u jedné obchodní společnosti. Měl jsem se velmi dobře. Jednoho

dne však společnost zkrachovala, já zůstal bez místa, vypověděli mne z bytu. Přestal jsem se holit, přespával na nádraží, ... a dneska jsem proletář. A ono se jich množí. Je až neuvěřitelné kolik jich je. Lidé se snaží, aby měli zajištěné pojištěné, aby stát každému zajistil, co potřebuje... No já jsem v Itálii. Každý týden přijíždějí stovky a stovky lidí z Afriky, Ázie. Ti, kterým zaplatili poslední peníze je naháží do moře. Musí se vylovit a jsou na ulici. Ale i v blahobytných městech jsou staří lidé načisto opuštění. Co máme dělat?

Říká se: státy se musejí starat! Charita musí pěstovat... To je všechno svatá pravda. Ale nepomůže to. Proto kazatelé vytýkají: jediná pevná půda je prozřetelnost Boží. Na tu se musíš postavit. A dávají se pěkné příklady. Takový kazatelský příklad je, že umírala matka šesti dětí. Anděl smrti, který měl přinést zprávu o smrti tam nechtěl jít, vrátil se k Pánu Bohu a říká: já si to nevezmu na svědomí! Copak to Pane Bože nevidíš? A Pán Bůh mu řekl: spust' se na hlubiny moře a vytáhni odtud nějaký ztracený kámen. Tak jej anděl donesl. Rozlom ten kámen. Rozlomil ho a byl tam malý červíček. Vidiš, já vidím všechno.

A z životopisů svatých se vyprávějí takové pěkné příklady, jak se všechno rozdalo atd. Z těch hříchů, co jsem já udělal, tak píšu knihy. Napsal jsem také knihu o svaté Melánii ze IV. století. Když Alarich okupoval Řím. Římané se báli, že o všechno přijdou. Ona – nejbohatší nevěsta Říma všechno rozdala a říkala: zkusme se spolehnout na Boží prozřetelnost. Pěkně se to čte. Nakonec ale řekneme: otec rodiny se musí starat; matka se musí starat, aby měla něco zajištěného. Jak je to tedy s tou Boží prozřetelností? To je podle povolání. Každý člověk má povolání a Pán Bůh ho opatruje v tom úkolu, který mu dal.

V dnešní době se však ten problém klade trochu šířeji: i národy mají své povolání. I velké národy zanikají a vznikají. Podle povolání. Jeden velký myslitel – Solovjov – se nad tím zamýšlí a říká: evropské národy – jaké měli povolání staří Židé, to víme: Starý zákon; Řekové – ti založili katolickou a pravoslavnou Církev a dogmata; Římané dali světu právo; západní národy daly uspořádání. A slovanské národy? On říká: ještě světu nedaly nic. Co to znamená? Jejich doba snad právě přichází. Teprve teď musí něco říci. Co by měli říci? Zajímavé je, že se k této otázce vracel často papež Jan Pavel II. Není náhodou, že byl prvním slovanským papežem. A mnoho lidí neví, co to znamenalo, když přišel do Československa. Noviny říkaly: přijel do Prahy, do Olomouce staval se také na Velehradě. On sám to však myslel takto: po pádu totality moje první návštěva musí být na Velehradě. Přitom byl také v Praze ... První návštěva však byla na Moravě, v srdci Evropy. On si toho byl dobře vědom.

Tento týden jsme slavili svátek Panny Marie Sněžné. Víte, že v Římě, v bazilice Panny Marie Sněžné, položili svatí Cyril a Metoděj slovanskou liturgii na oltář a tam jí papež požehnal. Dostali přitom taková privilegia jako nikdo na světě. Dodnes se historici diví, jak je to možné, že dostali taková privilegia. Tehdy si totiž uvědomili jednu věc: svět se rozpadal na Východ a Západ. Navíc hrozil konflikt, a dokonce roztržka v Církvi. V Římě si řekli: snad ti Slované budou spojovacím mostem mezi Východem a Západem. Svět už byl ovšem natolik rozdělený, že Slované, kteří měli spojuvat se sami rozdělili na východní a západní. Ale po tisíci letech se situace

opakuje. Dnes je daleký Východ a daleký Západ; hrozí velké roztržky a Evropa? Bud' bude mostem, nebo bude roztrhaná. A vprostřed Evropy je Morava. Pán Bůh jí tedy svěřil nějaký úkol.

Když se teď rozšiřovala Evropská unie, otvíral jsem s tehdejšími prezidentem Prodim hranici mezi Itálií a Slovinskem. On mluvil o tom, že se musí – jak říká Svátý Otec – dýchat oběma stranami plic. A já jsem k tomu dodal: ale musíme mít jedno srdce! Co to pomůže člověku dýchat dvěma plícemi, když nemá jedno srdce. To srdce je uprostřed Evropy. A je to Morava. Pustiměř pak je uprostřed Moravy. Máme tedy nějaké poslání! Co po nás bude Pán Bůh chtít, to já nevím. Jisté však je, že sice budeme ještě na vlnách a všelicos, ale že si budeme moci jednou zazpívat: kolik to bouří nad vlastí se sneslo! O život bylo zápasit nám v boji. Mohutné sídlo Svatopluka kleslo, Velehrad víry bez pohromy stojí. Proto přejme sobě a všem našim, abychom ten úkol, který pravděpodobně ještě máme. Svátý Otec Jan Pavel II. na to velmi často myslel. Právě ta jeho cesta na Velehrad byla symbolem toho, že nás ještě možná čeká velký úkol, pokud si zachováme tu svou křesťanskou tradici, kterou celý svět ztrácí. Dej nám Pán Bůh k tomu sílu! Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.“

Slovo před žehnáním obnovených soch v Pustiměři a v Pustiměřských Prusích:

Když mi řekli, že mám posvětit tři věci, tak jsem se nad tím zamyslel.

SVATÉHO JANA NEPOMUCKÉHO: je to jistě nejznámější světec v celém světě. Na všech mostech stojí. A proč na mostech? Poněvadž vlny života všecy někde zanášejí. Ale bývá obyčejně znázorněn s prstem na ústech jako patron mlčení, tajemství zpovědního. Ale i ti, kdo nejsou kněží mají tajemství. A jaká? Nikdy se nemá mluvit o zlém. Má se vždycky mluvit o dobrém. Obyčejně to ilustruji v cizině jednou českou básničkou – Petr Křička, Jednička lomeno jednou. Starý pan učitel vždycky dával jenom jedničky – z pravopisu jednička, úprava jednička. A autor říká: 'jednou jsem přinesl úkol. Byla to samá kaňka a samá pravopisná chyba. Starý učitel se nad tím zamyslel a nakonec napsal: jednička lomena jednou, až na ty pravopisné chyby.' Jak by to bylo pěkné, kdybychom mysleli vždycky o druhém jednička lomeno jednou až na ty pravopisné chyby.

Druhou sochou je **BOŽÍ MUKA**. Zajímavé je, že na našich obrazech obyčejně Panna Maria těší Krista Pána na kříži. Na východních ikonách je to obráceně – Kristus Pán těší Matku. Říká: 'neplač, i to je k dobrému'. A proto ta Boží muka byla vždycky takovým útočištěm matek. Ono když se vdávají to je krása, to je krása. Ale pak to přijde, jedno za druhým. A tak ty matky utíkají k Božím mukám a Kristus Pán jim říká: 'neplač, neplač'.

Ta třetí, to je zvonice, **ZVONIČKA**. Vždycky všude se zvoní. A zvoní se klekání. Víte proč se říká klekání? Protože pražský magistrát nařídil v 17. století, že musí zvonit všechny zvony naráz, protože klekají, tak aby klekali naráz, aby pak různě nebylo město na kolenou, zatímco jiní chtějí jet atd. V dnešních autech by to jistě bylo složité. Pak je také umíráček, abychom si vzpomněli na zemřelé. A pak jsou to všechny zprávy proti neštěstí. Některé zvony jsou pověstné. V Praze Loreta a na Velehradě: „zvoňte zvony na vše strany“. Jeden z nich rozbili za války nacisté na děla. Ale hned po válce to lidé posbírali a ulil se nový zvon a je tam napsáno: „*Z Marie Josef zdobí moje čelo, které krutý barbar rozbil za války. Z čisté lásky lidu ožilo mé tělo, s vámi hlas můj lkal, teď jásej do dálky*“. Tak ať ty pustiměřské zvony hlásají do dálky, jak se říká „ať zazní píseň jásavá, kde Mojmírova Morava o dávné slávě sní. Ať svatá slova Cyrila, tam kde do srdce zvonů ulila svůj pozdrav poslední“.

Tak to dnes posvětime, aby celá Pustiměř žila v duchu posvěcení Božího.

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

II. JEŽÍŠŮV ŽIVOT. PODOBENSTVÍ

9. Bartimaios.

„Bud' dobré mysli, vstaň, volá tě!“ (Mk 10,49)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 11. června 2025)

Přišli do Jericha. Když (Ježíš) a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák – Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho.“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Bud' dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním. (Marek 10,46-52)

Nikdy neopouštět naději, i když se cítíme ztraceni

Draží bratři a sestry,

v této katechezi bych rád upřel naši pozornost na další podstatný aspekt Ježíšova života, a sice na jeho uzdravování. Proto vás vybízím, abyste před Kristovo Srdce položili své nejbolestivější a nejzranitelnější části, ta místa ve svém životě, kde máte pocit, že stojíte na místě a nemůžete se pohnout. S důvěrou prosme Boha, aby naslouchal našemu volání a uzdravil nás!

Postava, která nás provází touto úvahou, nám pomáhá pochopit, že nikdy nesmíme pozbýt naděje, ani když se cítíme ztraceni. Jedná se o Bartimaia, slepého žebráka, kterého Ježíš potkal v Jerichu (srov. Mk 10,40-52). Místo setkání je významné: Ježíš je na cestě do Jeruzaléma, ale svou cestu začíná takřka v „podsvětí“ Jericha, města ležícího pod úrovní moře. Ježíš se totiž svou smrtí vydal zachránit Adama, který padl do hlubin a který představuje každého z nás.

Bartimaios znamená „syn Timaiův“: toto jméno popisuje tohoto muže prostřednictvím vztahu, přesto je dramaticky osamělý. Mohlo by však také znamenat „syn cti“ nebo „obdivu“, což je přesný opak situace, v níž se nachází. A protože jméno je v židovské kultuře tak důležité, znamená to, že Bartimaios nedokáže prožít to, k čemu je povolán.

Na rozdíl od velkého davu lidí, kteří kráčí za Ježíšem, Bartimaios stojí na místě. Evangelista říká, že sedí u cesty, a tudíž potřebuje někoho, kdo ho postaví na nohy a pomůže mu pokračovat v cestě.

Co můžeme dělat, když se ocitneme v situaci, která se zdá bezvýchodná? Bartimaios nás učí, abychom se obrátili ke zdrojům, které nosíme v sobě a které jsou součástí nás samých. Je žebrák, umí prosit, ba dokonce může volat! Pokud něco opravdu chceš, udělej vše pro to, abys toho dosáhl, i když tě ostatní kritizují, ponižují a říkají ti, abys to vzdal. Pokud to opravdu chceš, nepřestávej volat!

Bartimaiův výkřik, zaznamenaný v Markově evangeliu – „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ (v. 47) – se stal velmi známou modlitbou ve východní tradici, kterou můžeme používat i my: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným“.

Bartimaios je slepý, ale paradoxně vidí lépe než ostatní a pozná, kdo je Ježíš! Když Ježíš uslyší jeho výkřik, zastaví se a zavolá ho (srov. v. 49), protože není náрек, který by Bůh neslyšel, i když si neuvědomujeme, že se na něj obrácíme (srov. Ex 2,23).

Zdá se podivné, že Ježíš nepřistoupil hned k tomu slepému muži, ale když se nad tím zamyslíme, je to způsob, jak znovu oživit Bartimaiův život: pobízí ho, aby vstal, věří v jeho schopnost jít. Ten muž se může postavit na nohy, může povstat ze své smrtelné situace. Aby to však mohl udělat, musí učinit velmi výmluvné gesto: musí odhodit svůj plášť (srov. v. 50)!

Pro žebráka je plášť vším: je to jistota, domov, ochrana, která ho střeží. Dokonce i zákon chránil plášť žebráka a nařizoval, aby byl večer vrácen, pokud byl dán do zástavy (srov. Ex 22,25). Přesto nás často brzdí právě naše zdánlivá jistota, to, co jsme si oblékli, abychom se chránili, a co nám naopak brání v chůzi. Chce-li jít Bartimaios za Ježíšem a nechat se uzdravit, musí se Mu odhalit v celé své zranitelnosti. To je zásadní krok na každé cestě k uzdravení.

I otázka, kterou mu Ježíš klade, se zdá zvláštní: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ (v. 51). Není totiž samozřejmé, že chceme být uzdraveni ze svých nemocí, někdy raději zůstáváme na místě, abychom se nemuseli ujmout odpovědnosti. Bartimaiova odpověď je hluboká: používá sloveso *anablepein*, které může znamenat „vidět znovu“, ale které bychom mohli přeložit i jako „pozvednout zrak“. Bartimaios si totiž nepřeje, aby se mu pouze navrátil zrak, chce také znovu získat svou důstojnost! Abychom mohli vzhlížet vzhůru, musíme pozvednout hlavu. Někdy jsou lidé ochromeni, protože je život ponížil a oni touží jen po tom, aby znovu našli svou hodnotu.

To, co zachraňuje Bartimaia a každého z nás, je víra. Ježíš nás uzdravuje, abychom mohli být svobodní. Nezve Bartimaia, aby ho následoval, ale říká mu, aby šel, aby se vydal na cestu (srov. v. 52). Marek však příběh uzavírá tím, že Bartimaios se vydal za Ježíšem: svobodně se rozhodl následovat toho, který je Cesta!

Drazí bratři a sestry, s důvěrou přinášejme před Ježíše své nemoci i nemoci svých blízkých, přinášejme bolest těch, kteří se cítí ztraceni a v bezvýchodné situaci. Volejme také za ně a buďme si jisti, že Pán nás vyslyší a zastaví se.

PRVNÍ JUBILEJNÍ AUDIENCE PAPEŽE LVA XIV.

(BAZILIKA sv. Petra, 14. června 2025)

Vy však jste to slyšeli už na začátku, ať to tedy ve vás zůstane! Když to, co jste slyšeli už na začátku, zůstane ve vás, i vy zůstanete v Synu i v Otci. A to je příslibení, které nám on sám slíbil: věčný život. (1Jan 2,24-25)

Ježíš je branou, která spojuje; ne zdí, jež rozděluje

Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. Pokoj vám!

Drazí bratři a sestry,

Dnes dopoledne pokračují zvláštní jubilejní audience, které papež František zahájil v lednu a které jsou vždy věnovány jednomu konkrétnímu aspektu teologální ctnosti naděje a duchovní osobnosti, která jej ztělesňovala. Pokračujme tedy v započaté cestě jako poutníci naděje!

Spojuje nás naděje, kterou nám od počátku předali apoštolové. Apoštolové viděli v Ježíši spojení země s nebem: svýma očima, ušima a rukama přijali Slovo života. Jubileum je otevřenou branou k tomuto tajemství. Jubilejní rok radikálněji spojuje Boží svět s naším. Vyzývá nás, abychom brali vážně to, o co se každý den modlíme: „Jako v nebi, tak i na zemi“. To je naše naděje. To je aspekt, který bychom dnes chtěli prohloubit: doufat znamená propojovat.

Jeden z největších křesťanských teologů, biskup Irenej z Lyonu, nám pomůže rozpoznat, jak krásná

a aktuální je tato naděje. Irenej se narodil v Malé Asii a vyrůstal mezi těmi, kteří přímo poznali apoštoly.

Poté přišel do Evropy, protože v Lyonu již vznikla komunita křesťanů pocházejících z jeho rodné země. Jak je dobré si to připomenout zde, v Římě, v Evropě! Evangelium bylo na tento kontinent přineseno zvenčí. A také dnes jsou komunity migrantů přítomností, která oživuje víru v zemích, které je přijímají. Evangelium přichází zvenčí. Irenej spojuje Východ a Západ. To samo o sobě je znamením naděje, protože nám připomíná, jak se národy navzájem obohacují.

Irenej nám však dává ještě větší poklad. Rozpory v nauce, s nimiž se setkal v křesťanské komunitě, vnitřní konflikty a vnější pronásledování ho neodradily. Naopak, v rozděleném světě se naučil lépe myslet a stále hlouběji se soustředit na Ježíše. Stal se pěvcem jeho osoby, ba dokonce jeho těla. Uznával totiž, že v Ježíši se to, co se nám jeví jako protikladné, spojuje v jednotu. Ježíš není zeď, která odděluje, ale brána, která nás spojuje. Je třeba zůstat v něm a rozlišovat realitu od ideologií.

Drazí bratři a sestry, i dnes mohou myšlenky zešílet a slova zabíjet. Tělo je však to, z čeho jsme všichni učiněni; je to, co nás spojuje se zemí a s ostatními stvořeními. Ježíšovo

tělo je třeba přijímat a rozjímat o něm v každém bratrovi a sestře, v každém stvoření. Naslouchejme volání těla, slyšme, jak nás bolest druhých oslovuje jménem. Příkázání, které jsme dostali od počátku, je příkázání vzájemné lásky. Je vepsáno do našeho těla ještě dříve než do jakéhokoli zákona.

Irenej, učitel jednoty, nás učí, abychom nevytvářeli protiklady, ale spojovali. Inteligence není tam, kde se rozděljuje, ale kde se spojuje. Rozlišovat je užitečné, ale nikdy nerozdělovat. Ježíš je věčný život uprostřed nás: sjednocuje protiklady a umožňuje společenství.

Jsme poutníci naděje, protože mezi lidmi, národy a stvořeními je třeba, aby se někdo rozhodl vykročit směrem ke společenství. Jiní nás budou následovat. Stejně jako Irenej v Lyonu ve druhém století, tak i v každém z našich měst znovu stavme mosty tam, kde dnes stojí zdi. Otevírejme dveře, spojujme světy a bude zde naděje.

Úsilí o mír je povinností každého

„V těchto dnech přicházejí zprávy, které vyvolávají velkou obavu. Situace v Íránu a Izraeli se vážně zhoršila. V této tak citlivé chvíli bych chtěl znovu vyzvat k odpovědnosti a rozumu. Je třeba pokračovat v úsilí o vytváření bezpečnějšího světa bez jaderné hrozby prostřednictvím setkávání v duchu vzájemného respektu a upřímného dialogu, aby bylo možné dosáhnout trvalého míru založeného na spravedlnosti, bratrství a společném dobru. Nikdo by nikdy neměl ohrožovat existenci druhého. Je povinností všech zemí podporovat mír, zahájit proces

smíření a prosazovat řešení, která by zajistila bezpečnost a důstojnost pro všechny!“

10. Uzdravení ochrnulého.

Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „Chceš být zdrav?“ (Jan 5,6)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 18. června 2025)

Byly židovské svátky a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V Jeruzalémě u Ovčí brány je rybník, hebrejsky zvaný Bethzatha, s pěti podloubími. V nich ležávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnuhlých. Byl tam jeden člověk, ten byl nemocný už osmatřicet let. Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „Chceš být zdrav?“ Nemocný

mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal svoje lehátko a chodil. Ten den však byla sobota. (Jan 5,1-9)

Ježíšovo srdce – pravý dům milosrdenství

POUTNÍCI U RYBNÍKA BETHESDA,
Peregrinatio ad Fontes Salutis, Jeruzalém, Izrael, 1. března 2013.

Draží bratři a sestry,

pokračujeme v rozjímání nad Ježíšem, který uzdravuje. Dnes bych vás chtěl zvláště pozvat, abyste přemýšleli o situacích, ve kterých se cítíme „zaseknutí“ a uzavření v slepé uličce. Někdy se nám totiž zdá, že nemá smysl dál doufat; rezignujeme a nemáme už chuť bojovat. Tato situace je v evangeliích popsána obrazem ochrnutí. Proto bych se dnes chtěl zastavit u uzdravení ochrnutého, o kterém se vypráví v páté kapitole

evangelia podle sv. Jana (5,1-9).

Ježíš přichází do Jeruzaléma na židovský svátek. Nejde hned do chrámu, ale zastaví se u brány, kde se pravděpodobně umývaly ovce určené k obětování. U této brány stálo také mnoho nemocných, kteří na rozdíl od ovcí neměli do chrámu přístup, protože byli považováni za nečisté! A tak je Ježíš sám navštívil v jejich utrpení. Tito lidé doufali v zázrak, který by mohl změnit jejich osud; vedle brány se totiž nacházela nádrž, jejíž voda byla považována za zázračnou, tedy schopnou uzdravovat: v určitých okamžicích se voda rozvířila a podle tehdejšího přesvědčení byl uzdraven ten, kdo se do ní ponořil jako první.

Vznikala tak jakási „válka mezi chudými“: můžeme si představit smutnou scénu těchto nemocných, kteří se namáhavě plazili, aby se dostali do nádrže. Ta nádrž se jmenovala Betzatha, což znamená „dům milosrdenství“: může to být obraz církve, kde se shromažďují nemocní a chudí a kde Pán přichází, aby uzdravoval a dával naději.

Ježíš se obrací konkrétně na muže, který je ochrnutý již třicet osm let. Je již smířený, protože se nikdy nemůže ponořit do nádrže, když se voda rozvíří (srov. v. 7). Ve skutečnosti nás často ochromuje právě zklamání. Cítíme se skleslí a hrozí nám, že upadneme do apatie.

Ježíš se tohoto ochrnutého ptá na něco, co se může zdát zbytečné: „Chceš být uzdraven?“ (v. 6). Je to však otázka nezbytná, protože když je člověk tolik let ochrnutý, může ztratit i vůli k uzdravení. Někdy raději zůstaneme v nemoci a nutíme ostatní, aby se

o nás starali. Někdy je to také záminka, abychom se nemuseli rozhodnout, co s životem. Ježíš však tohoto muže odkazuje k jeho nejhlubšímu a nejupřímnějšímu přání.

Tento muž totiž na Ježíšovu otázku odpovídá komplexněji a odhaluje svůj pohled na život. Nejprve říká, že nemá nikoho, kdo by ho ponořil do nádrže: vina tedy není na jeho straně, ale na straně ostatních, kteří se o něj nestarají. Tento postoj se stává záminkou, aby se vyhnul převzetí vlastní odpovědnosti. Ale je opravdu pravda, že neměl nikoho, kdo by mu pomohl? Zde je poučná odpověď svatého Augustina: „Ano, aby byl uzdraven, potřeboval nutně člověka, ale člověka, který byl také Bohem. [...] Přišel tedy člověk, kterého bylo třeba; proč tedy ještě odkládat uzdravení?“

Ochrnutý pak dodává, že když se pokouší ponořit do jezírka, vždycky někdo přijde dřív než on. Tento muž vyjadřuje fatalistický pohled na život. Myslíme si, že věci se nám dějí, protože nemáme štěstí, protože osud je nám nepřátelský. Tento muž je skleslý. Cítí se poražen v boji o život.

Ježíš mu však pomáhá objevit, že jeho život je také v jeho rukou. Vyzývá ho, aby vstal, aby se zvedl ze své chronické situace a sebral své lůžko (srov. v. 8). To lůžko se nesmí opustit ani vyhodit: představuje jeho minulost plnou nemoci, je to jeho příběh. Až do té chvíle ho minulost blokovala; nutila ho ležet jako mrtvý. Nyní je to on, kdo může vzít to lůžko a odnést si ho, kam chce: může se rozhodnout, co udělá se svým příběhem! Jde o to jít dál a převzít odpovědnost za volbu cesty, kterou se vydáme. A to díky Ježíši!

Drazí bratři a sestry, prosme Hospodina o dar pochopit, kde se náš život zastavil. Zkusme dát hlas své touze po uzdravení. A modleme se za všechny, kteří se cítí ochromeni, kteří nevidí východisko. Prosme, abychom se vrátili do Srdce Kristova, které je pravým domovem milosrdenství!

Nesmíme si zvykat na válku

Drazí bratři a sestry,
srdce církve trýzní výkřiky, které se ozývají z válečných míst, zejména z Ukrajiny, Íránu, Izraele a Gazy. Nesmíme si na válku zvykat! Naopak, fascinaci mocnými a sofistikovanými zbraněmi musíme odmítnout jako pokušení. Vzhledem k tomu, že v dnešní válce „se používají vědecké zbraně jakéhokoli druhu, je nebezpečí, že její krutá povaha dovede válčící

strany k daleko většímu barbarství než kdykoli v minulosti“ (II. Vatikánský koncil, *Gaudium et spes*, 79). Ve jménu lidské důstojnosti a mezinárodního práva proto opakují odpovědným osobám to, co říkával papež František: válka je vždy porážkou! A s Piem XII. (vyslovuji): „Mírem se nic neztrácí. Válkou se může ztratit všechno.

11. Krvotoká žena a dcera Jairova.

„Neboj se, jen věř!“ (Marek 5,36)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 25. června 2025)

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagógy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojd', vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé (z domu) představeného synagógy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagógy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagógy a viděli tam rozruch, (lidi,) jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušení a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče hned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. (Lidé) byli úžasem jako bez sebe. (Marek 5,21-42)

Sycení evangeliem uzdravovat tíhu života

Draží bratři a sestry,

i dnes rozjímáme o Ježíšových uzdraveních, která jsou znamením naděje. V něm je síla, kterou můžeme zakusit i my, když s ním navážeme osobní vztah.

V naší době se velmi rozšířila nemoc, kterou lze nazvat únavou ze života: realita se nám jeví jako příliš složitá, těžká, obtížně zvládnutelná. A tak se uzavíráme do sebe, usínáme v iluzi, že až se probudíme, všechno bude jiné. Ale s realitou se musíme vypořádat, a spolu s Ježíšem to dokážeme. Někdy se také cítíme

ochromeni soudy těch, kteří si druhé troufají škatulkovat.

Zdá se mi, že tyto situace najdeme v evangeliu podle Marka, kde se prolínají dva příběhy: příběh dvanáctileté dívky, která leží nemocná na lůžku a umírá, a příběh ženy, která již dvanáct let trpí krvácením a hledá Ježíše, aby ji uzdravil (srov. Mk 5,21-43).

Mezi tyto dvě ženské postavy evangelista vkládá postavu dívčina otce, který nezůstává doma a nestěžuje si kvůli nemoci své dcery, ale vychází ven a žádá o pomoc. Ačkoli je představeným synagogy, nevyužívá svého společenského postavení. Když je třeba čekat, neztrácí trpělivost a čeká. A když mu přicházejí říct, že jeho dcera zemřela a že nemá smysl obtěžovat Mistra, nepřestává věřit a doufat.

Rozhovor tohoto otce s Ježíšem přeruší žena trpící krvácením, která se dokáže přiblížit k Ježíši a dotknout se jeho pláště (v. 27). Tato žena s velkou odvahou učinila rozhodnutí, které změnilo její život: všichni jí říkali, aby zůstala opodál, aby se neukazovala. Odsoudili ji k tomu, aby zůstala skrytá a osamocená. Někdy i my můžeme být obětmi soudů druhých, kteří nám chtějí vnutit roli, která nám nepřísluší. Pak se cítíme špatně a nedokážeme se z toho vymanit.

Ona žena se vydává na cestu spásy, když v ní vyklíčí víra, že Ježíš ji může uzdravit: najde sílu k tomu, aby vyšla ven a vyhledala ho. Chce se ho alespoň dotknout.

Kolem Ježíše bylo mnoho lidí, a proto se ho mnoho lidí dotýkalo, ale jim se nic nestalo. Když se však tato žena dotkla Ježíše, byla uzdravena. V čem je rozdíl? Svatý Augustin komentuje tento bod v evangelním textu Ježíšovým jménem: „Dav se kolem mě tlačí, ale víra se mě dotýká“ (Rozprava 243, 2, 2). Je to tak: pokaždé, když učiníme úkon víry adresovaný Ježíši, navážeme s ním kontakt a okamžitě z něj vychází jeho milost. Někdy si toho nevšimneme, ale milost nás tajně a skutečně dosáhne a zevnitř pomalu proměňuje náš život.

Možná i dnes mnoho lidí přistupuje k Ježíši povrchně, aniž by skutečně věřili v jeho moc. Chodíme po podlaze našich kostelů, ale naše srdce je možná jinde! Ona tichá a neznámá žena překonává svůj strach a dotýká se Ježíšova srdce rukama, které jsou kvůli nemoci považovány za nečisté. A hned pocítí uzdravení. Ježíš jí říká: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji“ (Mk 5,34).

Mezitím přinášejí onomu otci zprávu, že jeho dcera zemřela. Ježíš mu říká: „Neboj se, jen věř!“ (v. 36). Potom jde do domu (představeného synagogy, pozn. překl.) a když vidí, že všichni pláčou a naříkají, praví: „Dítě neumřelo, jenom spí“ (v. 39). Vstoupí do pokoje, kde dívka leží, vezme ji za ruku a praví jí: „Talitha kum“, „Děvče, říkám ti, vstaň!“. Dívka vstala a hned chodila (srov. v. 41-42). Tento Ježíšův čin nám ukazuje, že nejen uzdravuje všechny nemoci, ale také probouzí ze smrti. Pro Boha, který je věčný život, je smrt těla jako spánek. Pravá smrt je smrt duše: té se máme bát!

Ještě jeden detail: Ježíš po vzkříšení dívky řekne jejím rodičům, aby jí dali jíst (srov. v. 43). To je další velmi konkrétní znamení Ježíšovy blízkosti k našemu lidství. Můžeme to však chápat i v hlubším smyslu a ptát se: když jsou naše děti v krizi a potřebují duchovní výživu, dokážeme jim ji poskytnout? A jak to můžeme udělat, když sami nejsme nasyceni evangeliem?

Drazí bratři a sestry, v životě jsou chvíle zklamání a skleslosti, a je tu také zkušenost smrti. Poučme se od oné ženy, onoho otce a jděme k Ježíši: On nás může uzdravit, může nás vzkřísit. Ježíš je naše naděje!

Odmítat logiku nadvlády a msty na Blízkém Východě

„V neděli došlo k hanebnému teroristickému útoku na řeckokatolickou komunitu v kostele Mar Elias v Damašku. Svěřujeme jeho oběti Božímu milosrdenství a modlíme se za zraněné a jejich rodiny. Křesťanům na Blízkém východě říkám: „Jsem s vámi. Celá církev je s vámi!“ Tato tragická událost připomíná hlubokou křehkost, která po letech konfliktů a nestability stále poznamenává Sýrii. Je proto zásadní, aby mezinárodní společenství neodvrátilo pozornost od této země, ale pokračovalo v její podpoře prostřednictvím solidárních gest a obnoveného úsilí o mír a smíření. S pozorností a nadějí pokračujeme ve sledování vývoje situace v Íránu, Izraeli a Palestině. Slova proroka Izaiáše znějí naléhavěji než kdy jindy: „Nezdvihne již

meč národ proti národu, válce se již nebudou učit.“ Kéž se naslouchá tomuto hlasu. Kéž se naslouchá tomuto hlasu, který přichází od Nejvyššího; kéž se ošetří rány způsobené krvavými činy posledních dnů; odmítne se jakákoli logika nadvlády a pomsty a s odhodláním se zvolí cesta dialogu, diplomacie a míru“.

Už jako děti budovat mosty

rozhovor papeže Lva XIV. s dětmi v Aule Pavla VI.
během „Estate Ragazzi in Vaticano“ pořádané Caritas Italiana za účasti 300 dětí z Ukrajiny

Papež odpověděl na tři otázky, které mu položili tři děti zastupující různé věkové skupiny. Letní oratoř, koordinovaná salesiánským knězem donem Franco Fontanou po vzoru oratoří svatého Jana Bosca, se letos konalo pod mottem „Tutt'Altro, quando l'Altro è tutto“ („Vše je jiné, když je vším ten, kdo je jiný“): téma bylo zvoleno tak, aby

se malí účastníci naučili překonávat předsudky v době, kdy se zdá stále složitější spolu mluvit, navazovat vztahy, sdílet slova, myšlenky a také společné chvíle her a zábavy.

První, kdo se na Lva XIV. obrátil, byla Giulia, která se ho zeptala, zda jako malý chodil do kostela. „Jistěže ano,“ odpověděl bez váhání, „vždycky, každou neděli, s maminkou a tatínkem.“ Poté navázal na vzpomínky na dětství v Chicagu a dodal: „Od šesti let jsem byl také ministrantem v kostele, a tak předtím, než jsem šel do školy, která byla farní, byla v 6:30 mše a maminka nás vždy budila a říkala: ‚Jdeme na mši‘. A tak jsem také rád sloužil při mši, protože už jako malý jsem se naučil, že Ježíš je vždy nablízku, že je to náš nejlepší přítel, a že mše je způsob, jak tohoto přítele najít, být s Ježíšem, ještě předtím, než jsem přijal první svaté přijímání.“ V této souvislosti papež Prevozt připomněl, že v té době se mše „sloužila v latině“. „Museli jsme se ještě učit latinu, abychom mohli sloužit při mši, a pak se to pro mě, který jsem se narodil a žil ve Spojených státech, změnilo na angličtinu“, komentoval. Důležité však podle něj „nebylo tolik to, v jakém jazyce se mše sloužila, ale právě ta zkušenost setkání s dalšími chlapci, kteří spolu sloužili při mši“; tedy „vždy přátelství a pak tato blízkost Ježíši v církvi. A proto to bylo vždycky něco velmi krásného“.

Poté se mikrofonu ujal Edoardo, který se v souvislosti s tématem „Léto dětí ve Vatikánu“ zeptal papeže, jak mohou děti přijímat ty, kteří jsou odlišní. Ve své odpovědi papež Lev XIV. nejprve v angličtině pozdravil skupinu, která přijela z Ukrajiny: „Zkušenosti jako tato, setkání lidí z různých

krajů, různých zemí, různých jazyků, s tolika rozdíly, které mezi námi mohou být, jsou velmi důležité“, vysvětlil a vyzval k tomu, aby mladí lidé prožívali „zkušenost setkání, vzájemného poznávání, respektování a učili se být přáteli“ – poté pokračoval v italštině, aby i ostatní přítomní pochopili, že Ukrajina je „země, která velmi trpí válkou“. A právě s ohledem na rozdíly, které mezi oběma skupinami jistě existují, počínaje mluveným jazykem a z toho vyplývajících obtížemi v porozumění, také papež řekl, že si je vědom toho, že „když se však naskytne příležitost setkat se, setkat se s druhým, je velmi důležité naučit se vzájemně se respektovat, nesoustředit se na rozdíly, ale vidět, jak prožít setkání s

respektem k druhému, budovat mosty, navazovat přátelství, uznat, že všichni můžeme být přátelé, bratři, sestry, a že tak můžeme kráčet společně a jít vpřed“. Papež neskrýval, že mohou nastat obtíže. „Někdy je třeba zvláštní úsilí,“ poznamenal, „protože: ‚On není jako já, ona je jiná... nemluví jako já... vidím ho

jinak...“ Přesto je podle něj třeba „naučit se vzájemně se respektovat, vědět, že setkání lze prožít a žít jako přátelé“.

Na závěr se Damiano vrátil k tématu konfliktu na Ukrajině a zeptal se, co mohou nové generace udělat pro budování míru. Římský biskup odpověděl, že „i jako malí se všichni můžeme naučit být tvůrci míru a přátelství“. Nabídl také praktické rady: „Nevstupujte do války, do boje, nikdy nepodněcujte nenávist, je mnoho malých

věcí, které i vy můžete udělat, a někdy se člověk podívá a řekne: ‚Ty boty se mi líbí víc a já je nemám...‘ Pak vidím toho druhého ve špatném světle... Nebo cítím závist, něco, co mě trochu bolí v srdci.“ Jak objasnil papež, „Ježíš nás volá, abychom se naučili, že jsme všichni přátelé, že jsme všichni bratři a sestry. A tím, že žijeme tuto zkušenost, jsme Italové, Američané, Ukrajinci, obyvatelé země, odkud pocházíme, všichni jsme synové a dcery Boží.“ Proto vyzval děti a mladé lidi k tomu, aby se od malička učili „mít tuto vzájemnou úctu“, „vidět v druhém člověka jako sebe“, kdo „není tak odlišný. „Mluví jiným jazykem, nemůžu nic říct“: to není pravda, jsou tu i gesta! Existuje způsob, jak se k druhému přiblížit, můžete se podělit o kousek chleba, můžete se pokusit druhému pomoci“, protože, jak uzavřel Lev XIV., „i ti nejmenší mohou již začít hledat příležitosti a možnosti“, jak „být nositeli míru, přátelství a lásky mezi všemi“.

Dar papeže Lva XIV. obyvatelům Charkova

V létě se sice činnosti omezují, ale charita ne. Odpočinek papeže Lva v Castel Gandolfo se netýká solidárních iniciativ pro obyvatelstvo, kterému válka – jak sám řekl při mši svaté

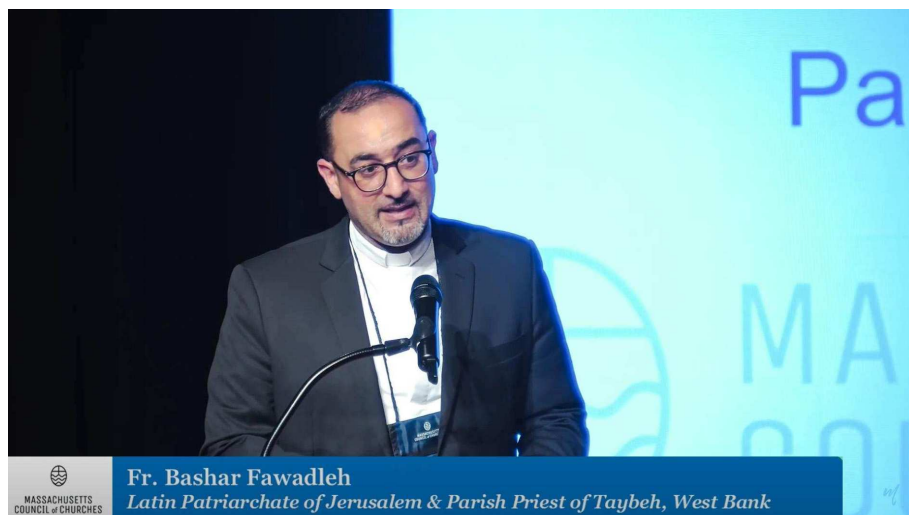
v kostele sv. Tomáše z Villanovy – „ničí sny a životy“. Prostřednictvím Apoštolské elemosinerie – Dikasteria pro službu charity – papež poslal balíčky s potravinami pro obyvatele některých oblastí Charkova na Ukrajině, které byly nedávno zasaženy masivními ruskými útoky raketami a drony. „Svatý

otec požádal, aby se to udělalo co nejdříve,“ vysvětlil kardinál Konrad Krajewski, almužník papeže, vatikánským médiím při rozhovoru o zaslání pomoci.

„Charita nemá dovolenou, nikdy!“ zdůrazňuje kardinál. Vysvětluje, že v posledních dnech vyrazily z baziliky Santa Sofia v Římě, která se od roku 2022 stala epicentrem solidarity celého města s tímto sužovaným východoevropským státem, kamiony s balíky plnými konzerv, oleje, těstovin, masa, ryb, zejména tuňáka. K tomu byly přidány také některé základní potřeby. Místem určení je vesnice Saryi Saltiv a město Shevchenkove, obě v oblasti Charkov. Potraviny dodal Konstantinův řád sv. Jiří, organizace, která podporuje duchovní, kulturní a charitativní činnosti v souladu s křesťanskými principy v Itálii a ve světě. Tato mise navazuje na červnovou, kdy byly z Říma na Ukrajinu odeslány nákladní vozy s matracemi, potravinami a hračkami pro děti.

***„My, palestinští křesťané, se nikoho nebojíme.
A ve své zemi zůstaneme navždy.“***

(Strhující projev otce Bašára Favadleha, kněze jeruzalémského latinského patriarchátu a faráře kostela Krista Spasitele v Taybeh - jediném ryze křesťanském městě, které v Palestině zbylo - na výročním shromáždění Massachusettské rady církví v kulturním centru Malitos v Bostonu ve státě Massachusetts, 27.6.2025)

„Dobrý večer z Jeruzaléma, Svatého města... Zdravím vás ve jménu Krista – Zmrtvýchvstalého Krista, který po sobě zanechal prázdný hrob. Zdravím vás pokojem – ze země, kde všechno začalo, ze země, která stále hledá mír, ale dosud ho nenašla. Pokoj z Jeruzaléma, Města Božího, Města vzkříšení a nového života. Pokoj z mé farnosti, z Taybeh – města, které navštívil Ježíš a o kterém se píše v Janově evangeliu, když se před

svým umučením uchýlil do Efraima. Taybeh, kdysi útočiště Krista, je dnes nebezpečné pro Jeho potomky – děti apoštolů.

P. Fawadleh se představil stručnými a nenápadnými slovy: „Jsem P. Bašár Fawadleh, palestinský katolický kněz. Narodil jsem se v roce 1987 během první intifády. Do semináře jsem vstoupil v roce 2000, uprostřed druhé intifády. Byl jsem vysvěcen v roce 2014 v Ramalláhu – ve stejném roce, kdy izraelské síly město obsadily.“

. V okamžiku ticha otce Fawadleh prohlásil: „Pocházím z místa plného složitostí a výzev – z místa, kde jsou upírána základní práva. Neexistuje zde žádná svoboda pohybu, žádná svoboda cestování, studia, ba ani zábavy. Jen abych tu s vámi dnes večer mohl být, musel jsem cestovat přes Jordánsko. Moje cesta trvala více než 40 hodin. Jen před několika hodinami byli v naší oblasti při novém útoku osadníků zabiti čtyři mladí muži. Domy byly zapáleny, auta zničena. To nejsou příběhy z minulosti – staly se dnes večer. Vaším prostřednictvím vyzývám vládu USA a mezinárodní společenství k zásahu. Chceme prostě žít – ve svobodě, míru a spravedlnosti. Nikoho nenávidíme kvůli jeho náboženství. Čelíme však izraelské okupaci, která zabírá naši zemi, děsí naše rodiny, blokuje naše města a zabíjí naše děti.“

Uprostřed takové temné reality otec Fawadleh sdělil poselství naděje: „Radujeme se, protože Pán je naším společníkem na této cestě. Radujeme se, protože radost je silnější než zármutek, život je silnější než smrt a pravé štěstí spočívá v dávání, ne v braní... Radujeme se, protože žijeme v Ježíšově vlasti – v Palestině. Radujeme se, protože kráčíme v Jeho šlépějích, protože jsme palestínští křesťané, kteří nesou kříž, hlásají vzkříšení a následují Krista na Golgotu.“

P. Fawadleh adresoval srdečné pozvání přítomným i americkým církvím: „Pojďte a podívejte se – přesně jak řekl Ježíš Janovým učedníkům. Navštivte Svatou zemi. Navštivte Taybeh, jediné zbývající město v Palestině s čistě křesťanským obyvatelstvem. Je nás jen 1300, ale neseme si posvátnou a starobylou historii, kterou nelze vymazat. Máme syny a dcery po celém světě. Je smutné, že od 7. října 2023 Taybeh opustilo více než 10 rodin. Je to okupace, kontrolní stanoviště a strach, co lidi žene k odchodu. Dnes je každý vchod do Taybeh kontrolován vojenskými kontrolními stanovišti. Kdykoli může být vše uzavřeno. Neemigrujeme proto, že nenávidíme Židy jako jednotlivce, ale proto, že nás vojenská okupace okrádá o životy.

Navzdory utrpení a drsné realitě se otec Fawadleh postaral o to, aby osvětlil zářivou tvář církve v Palestině. V Taybeh farnost neúnavně pracuje na tom, aby uprostřed bolesti zasadila semínka naděje. Od vypuknutí války v Gaze farnost vytvořila pro místní obyvatele více než 40 pracovních příležitostí a poskytla pomoc a podporu školám.

Podílel se na různých sociálních, duchovních a humanitárních iniciativách ve vesnici: zdravotnickém středisku Caritas, domově důchodců, hudební akademii, rozhlasové stanici *Nabd El-Haya*, Dům přísloví, bytových projektech, tradiční taneční skupině, fotbalové akademii, penzionech a škole Latinského patriarchátu – kde je asi 70 % studentů muslimů, což je silným svědectvím mezináboženské harmonie a otevřenosti. Prohlásil: „Žijeme spolu. Navštěvujeme se. Vychováváme své děti v úctě a lásce. To je jádro křesťanského poselství.“

P. Fawadleh zakončil svůj projev s neochvějnou sebedůvěrou, zakořeněnou ve víře a dědictví: „My, palestínští křesťané, se nikoho nebojíme. A ve své zemi zůstaneme navždy.“

„Svatá země nemůže přežít bez svého původního obyvatelstva“

*Z prohlášení vydaného v úterý
8. 7. 2025, kněžími farností ve
městě Taybeh - latinského, melchit-
ského řeckokatolického a řeckého
pravoslavného - vydali jasnou výzvu
světu, v níž vyjádřili hluboké
znepokojení nad rostoucími,
opakovanými a útoky izraelských
osadníků na město Taybeh.*

Kněží jménem obyvatel města a farníků vyjádřili důrazné odsouzení těchto útoků izraelských osadníků, které ohrožují bezpečnost a stabilitu města a cílí na důstojnost jeho obyvatel a jeho svaté země. Prohlášení vydané jménem otce Daouda Khouryho, otce Jacquese-Noble Abeda a otce Bashara Fawdeha popisuje to, co se ve městě děje, jako „nebezpečnou sérii systematických útoků“, které nejen ohrožují bezpečnost a stabilitu města, ale také se přímo snaží podkopat důstojnost jeho křesťanských obyvatel a manipulovat s jejich historickým a náboženským dědictvím. K nejvýznamnějšímu nedávnému incidentu došlo v pondělí 7. července 2025, kdy osadníci úmyslně založili požáry poblíž městského hřbitova a starobylého kostela Al-Khader, který pochází z pátého století n. l. a je jednou z nejstarších náboženských památek v Palestině. Podle prohlášení rychlý zásah obyvatel a hasičů zabránil katastrofě, která mohla kostel zcela zničit. Tento incident však nebyl výjimečný. Spíše se stal součástí každodenních útoků, které se pro obyvatele Taybeh staly běžnou praxí, uvádí se v prohlášení. Osadníci nadále pasou svá hospodářská zvířata na zemědělské půdě města, včetně soukromých polí nacházejících se v blízkosti domů, aniž by čelili jakýmkoli právním nebo bezpečnostním odrazujícím opatřením. Tato činnost je nejen provokativní, ale také přímo poškozují olivovníky, které představují hlavní zdroj obživy pro rodiny, a brání zemědělcům ve volném přístupu k jejich půdě a jejímu obdělávání. Kněží varovali, že mlčení tváří v tvář těmto útokům již není možné. Taybeh, město známé v Bibli jako „Aphram“, kde se Ježíš uchýlil před svým umučením a ukřižováním, je dnes posledním palestinským městem s absolutní křesťanskou většinou na Západním břehu Jordánu. Jeho křesťanská přítomnost, hluboce zakořeněná po dva tisíce let a pečlivě uchovávaná po generace, je nyní v ohrožení útoky na více frontách: na půdě, svatých místech a lidech. V závěru svého prohlášení kněží vydali jasnou výzvu konzulům, velvyslancům a církevním zástupcům po celém světě, v níž požadovali okamžité a transparentní vyšetřování žhářství a napadení, tlak na izraelské okupační úřady, aby zabránily osadníkům ve vstupu na pozemky města, a vyslání mezinárodních terénních misí, které by dokumentovaly porušování pravidel. Vyzvali také k podpoře obyvatel Taybeh prostřednictvím ekonomických a zemědělských iniciativ a účinné právní podpory a zdůraznili, že „Svatá země nemůže přežít bez svého původního obyvatelstva“. „Vyhánění farmářů z jejich půdy, ohrožování jejich kostelů a obléhání jejich města je bodnutím do živého srdce tohoto národa. Naše naděje však zůstává neotřesitelná: že pravda a spravedlnost nakonec zvítězí“.

Apelujeme na svědomí celého světa

Prohlášení patriarchů a představitelů jeruzalémských církví

My, patriarchové a hlavy církví v Jeruzalémě, jsme dnes zde ve městě Taybeh, abychom vyjádřili hlubokou solidaritu s místní komunitou s ohledem na stupňující se systematické a úmyslné útoky namířené proti nim a jejich existenci. Tváří v tvář této bolestné

realitě apelujeme na svědomí celého světa a žádáme o jeho modlitby, zájem a jednání, zejména od našich křesťanských bratrů a sester po celém světě.

V pondělí 7. července 2025 extremisté z Izraele ze sousedních osad úmyslně zapálili poblíž městského hřbitova a kostela sv. Jiří z 5. století. Taybeh je poslední palestinské město na Západním břehu Jordánu, které je zcela osídleno křesťany. Tyto činy představují přímou a úmyslnou hrozbu v první řadě pro naši místní komunitu, ale také pro historické a náboženské dědictví našich předků a pro naše svatá místa. Tváří v tvář takovým hrozbám je největším aktem odvahy i nadále nazývat toto místo domovem. Stojíme při vás, podporujeme vaši odolnost a modlíme se za vás.

Děkujeme obyvatelům Taybeh a místním hasičům, kteří požár úspěšně uhasili dříve, než mohl poškodit naše svaté místo. Zároveň se připojujeme k místním kněžím řecko-pravoslavné, latinské a melchitské katolické církve v jasné a jednoznačné výzvě k podpoře tváří v tvář opakovaným a systematickým útokům extremistů, jejichž frekvence se denně zvyšuje.

Během posledních několika měsíců extremisté úmyslně vypustili svá hospodářská zvířata, aby se pásala na zemědělské půdě vlastněné křesťany východně od města Taybeh, čímž se tato půda v nejlepším případě stala nepřístupnou a v nejhorším případě zranitelnou vůči vandalismu, zejména olivové háje, které jsou hlavním zdrojem obživy rodin. Minulý měsíc bylo napadeno, zapáleno několik domů a byly vztyčeny cedule s nápisem v angličtině „Tady nemáte budoucnost.“

Církev si v této zemi udržuje věrnou přítomnost již téměř dva tisíce let a my kategoricky odmítáme tato vylučující sdělení. Znovu potvrzujeme náš závazek k Svaté zemi, živoucí mozaice náboženské rozmanitosti, schopné přijmout své děti v míru, důstojnosti a bezpečí.

Patriarchové a hlavy církví v Jeruzalémě vyzývají izraelské úřady, aby pohnaly k odpovědnosti extremisty, kteří usnadňují a umožňují jejich přítomnost v blízkosti Taybeh. I v době války musí být svatá místa chráněna. Požadujeme okamžité a transparentní vyšetřování, proč izraelská policie nereagovala na tísňová volání místní komunity a proč tyto odsouzeníhodné činy pokračují beztrestně.

Útoky osadníků proti naší mírumilovné komunitě, a to jak zde v Taybeh, tak i po celém Západním břehu Jordánu, musí přestat. Je to jasná součást systematických útoků proti křesťanům, kterých v celém regionu vidíme na vzestupu.

Dále apelujeme na diplomaty, politiky a církevní představitele po celém světě, aby se modlili a vyjádřili veřejnou podporu v solidaritě s naší komunitou v Taybeh, abychom zajistili její přežití a umožnili jejím dětem žít v bezpečí, svobodně praktikovat své bohoslužby, obdělávat svou půdu bez obav a těšit se z míru, který je v naší době vzácný.

Sdílíme s našimi spolubratry kněžími v Taybeh poselství naděje tváří v tvář přetrvávající hrozbě a říkáme spolu s nimi: „Pravda a spravedlnost nakonec zvítězí.“ Připomínáme si slova proroka Ámose, za která se v těchto těžkých časech modlíme:

„Ať se spravedlnost valí jako vody a spravedlnost jako neustálý proud.“

Prohlášení jordánského krále Abdalláha II. ibn al-Husajna

které jeho jménem pronesl Jeho Blaženost patriarcha Theofil III. během solidární návštěvy patriarchů a představitelů jeruzalémských církví ve městě Taybeh na Západním břehu Jordánu.

Jeho Veličenstvo král Abdalláh II. ibn al-Hussein odsuzuje nedávné barbarské útoky extremistických osadníků na kostel Al-Chader a historický křesťanský hřbitov ve městě Taybeh východně od Ramalláhu a zapalování stromů uvnitř hřbitova osadníky. Jedná se o do očí bijící porušení posvátnosti

mrtvých, křesťanských svatých míst a křesťanské přítomnosti ve Svaté zemi. Jeho Veličenstvo prohlašuje, že enormní rozsah útoků osadníků, jejich každodenní terorizace Palestinců a jejich systematická agrese proti desítkám vesnic, měst a táborů na okupovaných palestinských územích vyžaduje pevný mezinárodní postoj k zastavení těchto útoků, zejména genocidy dětí, žen, starších osob a civilního obyvatelstva v pásmu Gazy. Jeho Veličenstvo zdůraznilo důležitost ochrany bezbranných Palestinců, jejich svatých míst a jejich práva žít ve svobodě a důstojnosti a založit si svůj stát na své národní půdě s východním Jeruzalémem jako hlavním městem.

„V této době válek a násilí nepodlehnete pokušení myslet si, že zlo může zvítězit.“

(Lev XIV., Castel Gandolfo, 15.7.2025)

„Neste břemena jeden druhého, a tak naplníte zákon Kristův“ (Gal 6,2).

(z listu P. Basharu Fawadlehovi, faráři farnosti Krista Vykupitele v Taybeh, 9. července 2025)

Důstojný a drahý otče Bashare Fawadlehu, milovaný pastýři farnosti Krista Vykupitele v Taybeh.

Přijměte především co nejpřímnější pozdravy a obdiv k Vašemu jedinečnému poslání kráčet ve šlépějích našeho Pána právě na místě, kam se on sám kdysi uchýlil.

O to víc, s hlubokým pohnutím, bolestí a soucitem, jsem četl v *L'Osservatore Romano* zprávu o šokujících událostech pro drahou křesťanskou komunitu v Taybeh, kterou jsem poznal už v roce 2013, kdy jsem organizoval pouť – „*Peregrinatio ad Fontes Salutis*“ a slavil nedělní mši svatou právě v chrámu Krista Vykupitele,

doprovázenou vynikajícími hudebníky, obdivuhodnou mládeží a nezapomenutelnou

zbožností farníků... Tlumočte, prosím, milované komunitě v Taybeh, v této chvíli tolik zkoušené, blízkost vroucí modlitby celého našeho farního společenství, a především poutníků onoho požehnaného roku 2013...

Už tuto neděli, v Modlitbě věřících mých farností se bude vznášet ze všech srdcí vroucí prosba:

*„Za obyvatele Pásma
Gazy, ať skončí jejich
utrpení;
a také za palestinské
křesťany v Taybeh
v Zajordání,
ať ustanou barbarské
nájezdy ilegálních
židovských osadníků,
a opět mohou žít
v pokoji.“*

Tato modlitba pak bude v srdcích znít, dokud nebude vyslyšena Kristem, jediným Vykupitelem a Nadějí, která nezklame.

Skláním se před Vámi a prosím, pamatujte na mne ve svých modlitbách na místě požehnaném přítomností našeho Pána.

Přikládám rovněž homílii připravenou zvěčnělým kardinálem Coppou, kterou jsem pronesl při nezapomenutelné nedělní mši svaté 3. března 2013, v kostele Krista Vykupitele v Taybeh, překládánou do arabštiny tehdejším otcem Azizem.

„Usilujme stále o dobro a Pán nám pomůže zůstat věrnými“

/překlad homílie pronesené arabsky/

Drazí farníci z Taybeh!

Jak si vzpomínáte, byl jsem tu s vámi ve vaší krásné a rozlehlé farnosti s početnou skupinou „Famiglia cristiana“, v září minulého roku, a mohl jsem na vlastní oči vidět živost a iniciativy vaší farnosti; zvláště jsem byl povzbuzen vaší aktivní a zbožnou účastí na slavení mše svaté, s doprovodem zpěvů vašeho znamenitého sboru. Jste vskutku příkladnou farností a zasloužíte si mnohem rozsáhlejší chvály: tu největší

chválu vám však zjednává sám Pán, neboť vás naplňuje hojností svého požehnání.

Dnes jsem přišel se skupinou 40 poutníků, kteří pocházejí z České republiky, v srdci Evropy, kde jsem byl jedenáct let apoštolským nunciem, zástupcem papeže: rok co rok konají významné pouti, a letos přišli do Svaté země, vedeni jejich dynamickým farářem. Navštívili jsme už různé svatyně a slavili mše svaté u „Stella maris“ na Hoře Karmel, na Táboru, v bazilice Zvěstování v Nazaretě,

v Jeruzalémě v Getsemanech, v jeskyni Narození v Betlémě, a zítra, v den odjezdu

vykonáme poslední pouť do Emauz. Dnes je skupina tady s vámi a upřímně se těšila na tuto neděli, aby spolu s vámi sdílela eucharistii a účastnila se mše svaté, která nám

zpřítomňuje Kristovu oběť. Jak víte, křesťané v České republice za marxistické ideologie mnoho vytrpěli, byli vyčleněni ze společnosti, mnozí byli pro víru vězněni, zvláště kněží. Byli tam i mučedníci pro víru. A dnes nás všechny víra spojuje v jednu rodinu.

O této III. neděli postní nám liturgie předkládá základní pravdy pro náš křesťanský život. V prvním čtení jsme slyšeli oslnivou stat' o zjevení Božího jména. Mojžíš, poté co

uprchl z Egypta, kde mu šlo o život, vystoupil na Horeb, Boží horu, Sinaj.

Tam se mu zjevil Bůh v ohni, kterým hořel keř, aniž by shořel. Chtěl se přiblížit, aby se podíval na ten zvláštní jev, ale Bůh mu to nedovolil. Říká mu, že to místo je svaté. Nato mu Bůh zjevuje sebe sama: „Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův“. A na Mojžíšův dotaz, který chce znát jeho jméno, aby mohl splnit své poslání před faraónem, odpovídá: „Já jsem, který jsem: „Já jsem“ posílá mě k vám (Ex 3,6.14). Bůh zjevuje sebe

sama jako Spasitele: jeho jméno neznamena pouze že existuje, nýbrž že aktivně uskutečňuje spásu svého lidu. Druhé čtení a evangelium nás vybízí k odpovědnosti, kterou máme před tímto dobrým a milosrdným Bohem. Svatý Pavel připomíná Korint'ánům, že lhostejnost a hříchy Izraelitů natolik Boha zarmoutily, že pomřeli na poušti, i když byli svědky jeho velkých dobrodiní: to co před Ním platí nejsou kastovní

privilegia, nýbrž zůstat věrnými Bohu: „Když se tedy někdo domnívá, že stojí“, uzavírá apoštol, „ať si dá pozor, aby nepadl“ (1Kor 10,12). Ježíš pak, tváří v tvář velkým neštěstím, k nimž došlo v Jeruzalémě, připomíná nezbytnost pokání: „Když se neobráte, všichni právě tak zahynete“ (Lk 13,3.5); a připomíná, že Bůh po nás žádá,

abychom usilovali o ctnost a přinášeli plody života věčného, a nebyli poraženi jako planý strom: On, Ježíš, se za nás přimlouvá, aby Otec ještě s trestem posečkal, zda si nebudeme počínat, jak si přeje.

Co to všechno znamená? Že netřeba ztrácet čas! Život není hra: jsme všichni povoláni následovat Ježíše a jeho evangelium; On nás vykoupil, když za nás prolil svou Krev. „S Bohem se nežertuje!“, říká svatý Pavel (Gal 6,7). To je velké ponaučení velmi vhodné pro dobu postní. Říká nám, že život je poslání, musíme pracovat a namáhat se, abychom plnili Boží vůli a strávit všechny své síly pro šíření jeho Království kolem nás, v našich rodinách na našich pracovištích. Čas běží a soud se blíží. Budme na nohou! Usilujme stále o dobro, a Pán, který každého z nás osobně miluje, nám pomůže zůstat věrnými, dávat dobrý příklad a žít pro Něj. Jeho pomoc nám nikdy nebude scházet.

Drazí farníci, na závěr vás prosím, abyste se mnoho modlili za papeže Benedikta, který ve čtvrtek odstoupil poté, co pro nás tolik vykonal: Říkal jsem mu o vás a velmi se o Taybeh zajímal. A modlete se, aby kardinálové zvolili papeže, který povede Církev. Díky.

+ Giovanni card. Coffa

إن الحقيقة والعدالة سوف

(z listu P. Bashara Fawadleha, faráře v Taybeh)

„... ze srdce děkuji za Váš list a sdílené fotografie. Vaše slova nám dodávají naději a odvahu být přítomni v Taybeh a hlouběji zakořenění v Ježíšově zemi...

Pevně se držíme naší společné víry a naděje: **pravda a spravedlnost zvítězí**, to je jisté.“

Mlčení mezinárodního společenství je „stejně smrtící jako zbraně použité v Gaze“

Delegace OSN, včetně zástupců Úřadu pro koordinaci humanitárních záležitostí (OCHA), neohlášeně navštívila latinskou farnost Svaté Rodiny v srdci pásma Gazy. Od začátku války 7. října 2023 se farnost stala útočištěm pro přibližně 500 vysídlených křesťanů, kteří přišli o své domovy a majetek. Farář, otec Gabriel Romanelli řekl tiskové agentuře SIR – oficiální agentuře Italské biskupské konference – že návštěva

delegace 1. července byla první. „Delegace přijela, aby se na vlastní oči přesvědčila o naší situaci, pozdravila vysídlené osoby a vyslechla si jejich bolestná a znepokojivá svědectví,“ řekl. Uprostřed zhoršujících se humanitárních podmínek a bezútěšného politického horizontu vyjádřil otec Romanelli znepokojení nad opakujícím se vzorcem: „jeden den je slíbeno příměří, jen aby hned další den následovaly rozkazy k evakuaci.“ „Jeden den pomoc dorazí, další den je zablokována. Lidé žijí pod obrovským psychologickým tlakem a přesouvají se přes Gazu a nesou si s sebou veškerý majetek, který jim zbyl,“ dodal.

P. Romanelli ostře kritizoval to, co nazval „smrtícím mlčením“ mezinárodního společenství, a prohlásil, že není o nic méně smrtící než zbraně použité ve válce. Vzhledem k tomu, že se stále objevují zprávy o neozbrojených uprchlících, kteří jsou terčem útoků čekajících na pomoc, a probíhá vyšetřování rozkazů střílet na civilisty, tisíce rodin v Gaze zůstávají v utrpení. Izraelská armáda se dostala pod tlak poté, co zprávy naznačily, že vojáci zahájili palbu na neozbrojené uprchlíky čekající na humanitární pomoc. Izraelský deník *Haaretz* nedávno odhalil, že vojáci dostali rozkaz střílet na neozbrojené civilisty, což vedlo k vyšetřování možných válečných zločinů.

Mouka stojí kolem 18 eur za kilogram, rajčata kolem 23 eur a jedna cibule mezi 12 a 15 eury. Kilo cukru stojí nejméně 100 eur. Káva, ať už hořká, nebo ne, je zcela nedostupná: stojí nejméně 250 eur za kilogram. Se zármutkem, který však neuhasí naději, nabízí otec Gabriele Romanelli, farář farnosti Svaté Rodiny v Gaze, pohled do každodenního boje o přežití v obléhané enklávě. „Dovolte mi, abych to upřesnil: tyto ceny jsou téměř teoretické. Než můžeme mluvit o zaplacení čehokoli, musíme to nejdříve najít. A to je téměř nemožné. Když je něco k dispozici, spoléháme se na malé, provizorní zahrady z válečného období, o které se starají spontánní farmáři. Tyto zahrady jsou však stále vzácnější a většina obyvatelstva je vysídlena směrem k jižní Gaze.“ Když se otce Romanelliho zeptali, jak si lidé v těchto těžkých časech zajišťují potraviny, odpověděl:

„Pomoc, kterou jsme si nashromáždili během příměří, nám umožnila se v posledních několika měsících uživit, a dokonce pomohla mnoha muslimským rodinám žijícím poblíž farnosti. Ale poté, co Izrael 3. března zastavil přísun humanitární pomoci, nic dalšího nedorazilo.“ Od té doby dodává: „Musíme si nechat to, co zbylo, pro sebe – a i tehdy to pečlivě přidělujeme. Většina domů poblíž našeho farního komplexu je nyní prázdná. Kolem nás je jen smrt a zkáza. Ve dne v noci žijeme s rachotem bomb, někdy jen pár set metrů od kostela. Je to zvláštní, ale po 21 měsících se tyto hrůzné exploze staly součástí naší každodenní rutiny.“ Táboříme v každém koutě farnosti,“ vysvětluje otec Gabriel. „Před 7. říjnem bylo v Gaze 1017 křesťanů. Asi 300 z nich mohlo odejít, když byl hraniční přechod Rafah do Egypta stále otevřený. Padesát čtyři lidí bylo zabito – šestnáct z nich při bombardování kostela sv. Porfyria řeckého pravoslavného patriarchátu. Mezi našimi věřícími byl v listopadu 2023 zabit starší hudebník Ilham Farah. O měsíc později byly přímo před kostelem zastřeleny Nahida a Samar – matka a dcera. Další zemřeli kvůli samotné válce – ti, kteří trpěli srdečními chorobami, cukrovkou a dalšími neduhy, si již nemohli dovolit potřebné léky. Stále je zde asi 50 lidí se zdravotním postižením a nemocných dětí, o které se láskyplně stará Misionářka lásky, řeholnice Matky Terezy. „Hodně pro mě znamená přijímat vaše telefonáty, stejně jako číst krátké zprávy, které posílají naši mladí farníci, Souheil a Hilda,“ řekl argentinský kněz, člen kongregace Vtělené slovo, deníku Vatican News. „Děkujeme, že je zveřejňujete i v angličtině – umožňuje to více lidem pochopit, čím procházíme. Noční telefonáty od papeže Františka byly zdrojem obrovské síly.“ Otec Gabriel uzavírá: „Uvědomění si, že jsme malou součástí něčeho mnohem většího – univerzální církve – a uvědomění si, že se za tuto malou, trpící komunitu modlí více než miliarda křesťanů po celém světě, nám dává obrovskou odolnost. Jídlo, léky a palivo jsou pro nás stejně důležité jako samotná modlitba. Bez našich modliteb, našich modliteb a vašich modliteb bychom se tak daleko nedostali. Jsme na vás závislí.“

✠

Ve čtvrtek 17. 7. dopoledne byl zasažen izraelským tankem kostel Svaté Rodiny v Gaze, jediné útočiště křesťanů, při němž zemřeli dva lidé a devět lidí (všichni křesťané) bylo vážně zraněno. Vážné zranění páteře utrpěl i mladý novinář Suhail Abo

Dawood (foto), spolupracovník vatikánského deníku L'Osservatore Romano. Kardinál Pierbattista Pizzaballa, latinský patriarcha Jeruzaléma, řekl: „S jistotou víme, že tank, podle IDF omylem, ale tím si nejsme jisti, zasáhl přímo kostel, kostel Svaté Rodiny, latinský kostel,“ „Čtyři lidé jsou vážně zraněni, z nich dva jsou v kritickém stavu a jejich životy jsou vážně ohroženy. Jsou i další zranění, ale jejich stav není tak vážný, mezi nimi i farář Romanelli, protože všichni byli v kostele.“ Jeruzalémský patriarchát vyjádřil „důrazné odsouzení“ události: „Zaútočit na posvátné místo, kde se nyní nachází 600

uprchlíků, většinou dětí, a 54 osob postižených, je flagrantním útokem na lidskou důstojnost“ a „posvátnost života a posvátnost náboženských míst, která mají zajišťovat bezpečné útočiště ve válečném období“.

I když Izrael vyslovil „hluboké politování nad útokem na kostel“, ospravedlnil jej tím,

že se jednalo o „chybnou střelbu“. Situace v Pásmu Gazy zůstává dramatická. Podle UNICEF bylo během dvadvaceti měsíců války zabito více než 17.000 dětí a 33.000 dětí bylo zraněno, tj. asi 28 dětí denně, což odpovídá jedné školní třídě! Ředitelka OSN pro děti, Catherine Russell, označila životní podmínky za katastrofické, kdy je v ohrožení milion mladistvých, téměř 6.000 dětí trpí těžkou podvýživou a péče o novorozené děti klesla o 70%

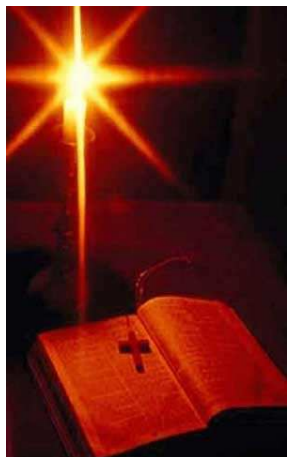
TELEGRAM PAPEŽE LVA XIV.

„Jeho Svatost papež Lev XIV. s hlubokým zármutkem přijal zprávu o obětech a zraněních v důsledku vojenského útoku, jehož cílem byl katolický kostel Svaté Rodiny v Gaze.

Jeho Svatost vyjadřuje

svou hlubokou duchovní blízkost faráři, otci Gabrielovi Romanellimu, a celému společenství věřících. Svatý otec svěruje duše obětí Božímu milosrdenství a zároveň se modlí za útěchu zarmoucených srdcí a uzdravení zraněných. Jeho Svatost rovněž obnovuje svou naléhavou výzvu k okamžitému příměří a vyjadřuje upřímnou naději, že zvítězí dialog a smíření a že v regionu bude dosaženo vytouženého trvalého míru.

LITURGICKÉ TEXTY 18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – KAZ 1,2; 2,21-23

Čtení z knihy Kazatel.

Marnost nad marnost – praví Kazatel – marnost nad marnost, všechno je marnost. Vždyť se stává, že někdo pracuje moudře, rozvážně a úspěšně, a nakonec to dá do vlastnictví jinému, kdo na tom nepracoval. I to je marnost a velké zlo. Co má člověk za všechno svoje namáhání a snahu, s níž se plahočí pod sluncem? Ano, po všechny dny má jen starosti; trápení je jeho zaměstnáním, ani v noci si jeho srdce neodpočine. I tohle je marnost.

Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení.

ŽALM 90

Rozkazem vracíš, Bože, člověka v prach – a pravíš: "Vraťte se smrtelníci!" – Neboť tisíc let je v tvých očích – jako včerejší den, který minul, – a jako noční hlídka. Uchvacuješ je, jsou jako ranní sen, – podobají se pučící trávě: – Zrána kvete a bují, večer je skosena a vadne. Nauč nás počítat naše dny, – ať dojdeme k moudrosti srdce. – Obrát se, Hospodine, jak dlouho ještě budeš čekat? – Slituj se nad svými služebníky. Nasyť nás brzy svou slitovností, – ať jásáme a radujeme se po celý život! – Ať je nad námi dobrotivost Pána, našeho Boha, – dej zdar práci našich rukou, – dej zdar práci našich rukou!

2. ČTENÍ – KOL 3,1-5.9-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě. Umrťvete proto všechno, co je ve vašich údech pozemského: smilství, nečistotu, chlípnost, zlou žádostivost a chamtivost, která je modloslužbou. Neobelhávejte jeden druhého. Svléčte ze sebe člověka starého s jeho počínáním, a oblečte člověka nového, který se obnovuje k správnému poznání, aby se podobal svému Stvořiteli. Tady už není Řek nebo Žid, obřezaný nebo neobřezaný, barbar, Skyta, otrok nebo člověk svobodný, ale všechno a ve všem je Kristus.

EVANGELIUM – LK 12,13-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Někdo ze zástupu požádal Ježíše: "Mistře, řekni mému bratrovi, aby se rozdělil se mnou o dědictví!" Odpověděl mu: "Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?" Potom jim řekl: "Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má." Pověděl jim toto podobenství: "Jednomu bohatému člověku se na poli hojně urodilo. Uvažoval tedy sám pro sebe: „Co udělám? Vždyť už nemám, kam svou úrodu uložit! Tohle udělám,“ řekl si, „strhnu své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno své obilí i své zásoby. Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, vesele hoduj!“ Bůh však mu řekl: „Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čím bude to, co jsi nashromáždil?“ Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem."

LITURGICKÉ TEXTY 19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – MDR 18,6-9

Čtení z knihy Moudrosti.

Ta noc, v níž byli pobiti prvorozenci Egyptanů, byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých rodičů a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívali chvalozpěvy otců.

ŽALM 33

Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.

Radujte se, spravedliví, z Hospodina, – sluší se, aby ho dobří chválili. Blaze národu, jehož Bohem je Hospodin, – blaze lidu, který si vyvolil za svůj majetek. Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, – nad těmi, kdo doufají v jeho milost, – aby jejich duše vyrval ze smrti, – aby jim život zachoval za hladu. Naše duše vyhlíží Hospodina, – on sám je naše pomoc a štít. – Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, – jak doufáme v tebe.

2. ČTENÍ – ŽID 11,1-2.8-19

Čtení z listu Židům.

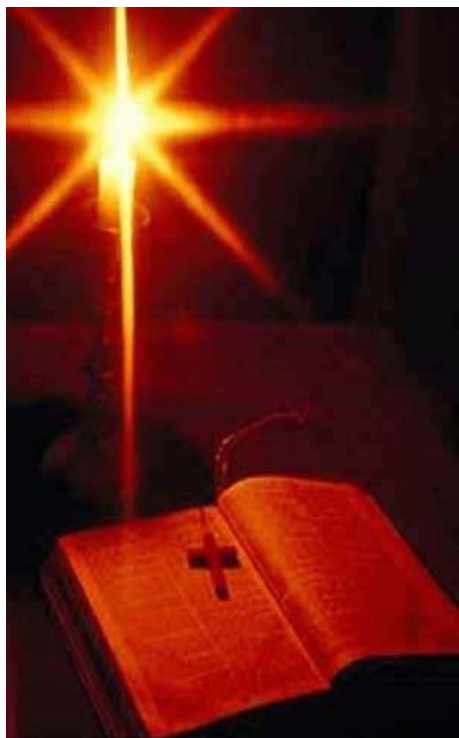
Bratři! Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí. I neplodná Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen zdáli to viděli a radostně vítali a prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že pravou vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece dost času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: „Od Izáka budeš mít potomky.“ On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM – LK 12,32-48

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobenství jenom nám, nebo všem?“ Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas přiděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslel: „Můj pán hned tak nepřijde,“ a začne tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat.“

LITURGICKÉ TEXTY 20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – JER 38,4-6.8-10 Čtení z knihy proroka Jeremiáše. Úředníci řekli králi: "Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí." Král Sidkijáh řekl: "Hle, je ve vašich rukou" – neboť král proti nim nic nezmohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve vězeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta. Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: "Můj pane, králi, tito muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť v městě už není chléb." Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: "Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny, dřív než umře."

Hospodine, na pomoc mi pospěš.

ŽALM 40 Pevně jsem doufal v Hospodina, – on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání. Vytáhl mě z podzemní jámy, z bahnitého kalu, – na skálu postavil mé nohy, dodal síly mým krokům. Novou píseň vložil mi do úst, – chvalozpěv našemu Bohu. – Mnozí to uvidí a nabudou úcty, – budou doufat v Hospodina. Já jsem jen chudák a ubožák, – ale Pán se o mě stará. – Tys můj pomocník, můj záchránce: – neprodlévej, můj Bože!

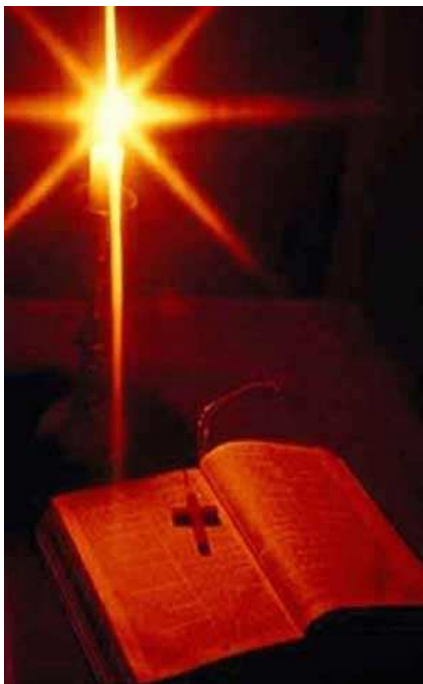
2. ČTENÍ – ŽID 12,1-4 Čtení z listu Židům.

Bratři! Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhodme proto všechno, co by nás mohlo zatěžovat, hřích, do kterého se člověk snadno zaplete, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu. Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdlévali a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

EVANGELIUM – LK 12,49-53 Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán! Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozdělení otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni."

LITURGICKÉ TEXTY 21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – IZ 66,18-21 Čtení z knihy proroka Izaijáše.

Toto praví Hospodin: "Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Přijdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Přijdou a uží mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachrání, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rošu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, k těm, kteří o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na dromedárech na mou svatou horu do Jeruzaléma – praví Hospodin – jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity" – praví Hospodin.

Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.

ŽALM 117 Chvalte Hospodina, všichni lidé, – oslavujte ho, všechny národy. Neboť mocně vládne nad námi jeho milosrdenství – a Hospodinova věrnost trvá navěky.

2. ČTENÍ – ŽID 12,5-7.11-13 Čtení z listu Židům.

Bratři! Zapomněli jste, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: 'Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysli, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.' V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem (taková přísná) výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo jí prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý (úd) nevymkl, ale spíše uzdravil.

EVANGELIUM – LK 13,22-30 Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: "Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?"

Řekl jim na to: "Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: 'Pane, otevři nám!', odpoví vám: 'Neznám vás, odkud jste.' Tu začnete říkat: 'Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!'

Ale on vám odpoví: 'Nevím, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali nepravostí!' Tam bude pláč a skřípání zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království.

Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními."

NÁBOŽENSTVÍ NA ZŠ PUSTIMĚŘ

Přihlášky prvňáčkům dají paní učitelky, starší zájemci je dostanou přímo v hodině náboženství od paní katechetky. Náboženství je nepovinný předmět. Do náboženství může chodit kdokoli, účast ve školním předmětu náboženství není vázána křtem ani pravidelnou účastí na bohoslužbách a je zdarma.

ROZVRH VÝUKY NÁBOŽENSTVÍ VE ŠKOLNÍM ROCE 2025/2026:

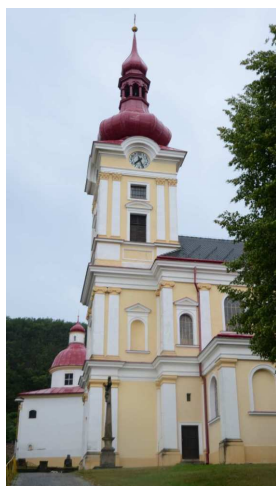
ÚTERÝ: 1.+2. třída: 11.35 – 12.20 3.+4.+5. třída: 12.35 – 13.20

6.-7. třída: 13.30 – 14.10

VÝUKA BUDE ZAHÁJENA V ÚTERÝ, 9. ZÁŘÍ 2025.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL: josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (6. 7. 2025)

PUSTIMĚŘ: 3.470,-Kč; **DRYSICE:** 3.760,-Kč; **PODIVICE:** 5.450,-Kč; **TOPOLANY:** 1.390,-Kč

Pán Bůh zaplať vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

„Představte si, pane doktore, že pravidelně každé ráno v pět hodin mívám stolicí.“ „Ale ve vašem věku, dědečku, je to velmi dobré.“ „Myslíte?... Jenže já se budím v šest...“.

II.

V Rusku se ptá zahraniční novinář staříka: „Dědo, co budete dělat, až v Rusku nastane blahobyť?“ – „Přežili jsme válku, přežili jsme bídu, přežijeme i blahobyť...“.

III.

Jedou dva závodníci na Tour de France, jeden při tom čte noviny a po chvíli říká: „Ty, Franto, asi bychom měli přidat, protože ti první už jsou v novinách!“

IV.

Přijde mladík do cukrárny a ptá se prodavačky: „Máte perníkové srdce s nápisem: JSI MOJE JEDINÁ?“ „Ano, máme.“ „Tak pětkrát.“

V.

Ze soudního spisu: K rodinné bitce došlo poté, když syn představil rodině nevěstu a babička utrousila: „To vás Pán Bůh trestá, že se nemodlíte.“

VI.

„Pane celníku, mohu si dovézt zlato do Karibiku?“ ptá se muž po telefonu. „Ano, ale jen přiměřené množství,“ dostane se mu odpovědi. „Tak mi ještě řekněte, pane celníku, jestli je osmdesát kilo přiměřené množství?“ – „To určitě není, to už je příliš!“, odpoví celník. Muž se otočí na svou manželku a praví: „Tak to vidíš zlato, musíš zůstat doma.“

VII.

Stěžuje si žena kamarádce: „Včera jsem se pohádala s manželem a řekla mu, že odejdu k mamince.“ „A co on na to?“ „Že je to pořád lepší, než kdyby přijela maminka k nám!“

VIII.

Manžel povídá: „Olgo, konečně se ti splní tvé přání. Budeme bydlet v drahém bytě.“ „Ó, to je skvělé. Kam se přestěhujeme?“ „Nikam. Zvýšili nám totiž nájemné...“

IX.

Baví se dvě ženy: „Mám manžela v nemocnici.“ „A co mu je?“ „Asi něco s patama, je na patologii.“

X.

Komunistické Československo. Táta s malým synem pozorují oplocenou hranici. „Tati, kdo je za těmi dráty?“ ptá se synek. „No přece my!“, odpovídá smutně tatínek.

XI.

„Dobrá nálada nevyřeší všechny vaše problémy, ale naštve tolik lidí, že stojí za to si ji udržet“.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 26. července - 3. srpna 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.	
SOBOTA 26. července	SV. JÁCHYM A ANNA, RODIČE PANNY MARIE POUŤ U SV. ANNY V PUSTIMĚŘI	PUSTIMĚŘ 17.00	ke cti sv. Jáchyma a Anny za Boží požehnání pro rodiny a za nová kněžská povolání	
NEDĚLE 27. července		8.00	za zemřelé kněze, řeholnice benediktinky, za živé a +farníky a dobrodince farnosti	
5. SVĚTOVÝ DEN PRARODIČŮ A SENIORŮ		10.30	za svatoanenské poutníky a na jejich úmysly	
15.30: TE DEUM, SVÁTOSTNÉ POŽEHNÁNÍ A ROZLOUČENÍ S POUTNÍKY				
PONDĚLÍ - MŠE SVATÁ V ROTUNDĚ SV. PANTALEONA S UDÍLENÍM SVÁTOSTI NEMOCNÝCH				
PONDĚLÍ 28. července	PONDĚLÍ 17. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za věkem pokročilé, nemocné, trpící, osamělé a za ty, kteří se o ně starají	
ÚTERÝ, 29. července: SV. MARTA, MARIE A LAZAR				
STŘEDA 30. července	SV. PETR CHRYZOLOG, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	DRYSICE 18.00	za + kněze a řeholnice, pocházející z Drysic	
ČTVRTEK 31. srpna	SV. IGNÁC Z LOYOLY, KNĚZ	PODIVICE 8.00	za + rodiče ŠÉNOVY, DRAGONOVY a Boží požehnání pro živou rodinu	
PÁTEK 1. srpna	SV. ALFONS MARIA Z LIGUORI, BISKUP A UČITEL CÍRKVE PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00: za +Františka kardinála TOMÁŠKA, P. Františka FERDU, P. PETRŮ, P. Josefa ZVĚŘINU a + kněze a řeholnice - oběti komunistického režimu		
2. SRPNA LZE ZÍSKAT PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PORZIUNCOLY PRO SEBE NEBO PRO ZEMŘELÉ				
SOBOTA 2. srpna	SOBOTNÍ PAMÁTKA PANNY MARIE	PODIVICE 8.00	za + Ludmilu KOZÁROVOU, manžela, + sourozence a rodiče z obou stran	
NEDĚLE 3. srpna	18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Josefa a Anežku KOLENIČOVY, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro rodinu		
		DRYSICE 9.30	za + Ing. Jana POLÁCHA a zemřelou rodinu	
		PODIVICE 11.00: za + Vlastimíra PIVODU, rodiče, sestru, švagra, švagrovou, zetě, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu		
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice	

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 3. - 10. srpna 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 3. srpna	18. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Josefa a Anežku KOLENIČOVY, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + Ing. Jana POLÁCHA a zemřelou rodinu
		PODIVICE 11.00: za + Vlastimíra PIVODU, rodiče, sestru, švagra, švagrovou, zetě, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ, 4. srpna: SV. JAN MARIA VIANNEY, KNĚZ /FARÁŘ ARSKÝ/			
ÚTERÝ, 5. srpna: POSVĚCENÍ ŘÍMSKÉ BAZILIKY PANNY MARIE			
STŘEDA 6. srpna	SVÁTEK PROMĚNĚNÍ PÁNĚ	DRYSICE 18.00	za + Jana a Růženu SKOPALOVY, Anežku a Floriána ZAVADILOVY a syna Jaroslava
ČTVRTEK 7. srpna	SV. SIXTUS II., PAPEŽ A DRUHOVÉ, MUČEDNÍCI	PODIVICE 8.00: za + Františka ZAKOPALA, sestru Marii, švagra Vojtěcha, + rodiče ZAKOPALOVY, PLISKOVY a duše v očistci	
PÁTEK 8. srpna	SV. DOMINIK GUZMÁN, KNĚZ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodinu MUSILOVU, KÜHNDOVU a duše v očistci
SOBOTA 9. srpna	SVÁTEK - SV. TEREZIE BENEDIKTA OD KŘÍŽE, PANNA A MUČEDNICE, PATRONKA EVROPY	VELEHRAD 10.00: na poděkování za 50 let manželství s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu NAVLÁČILOVU	
NEDĚLE 10. srpna	19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. VAVŘINEC, JÁHEN A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00: za + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU a POTĚŠILOVU s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + Radima KLANICU, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu DRAGONOVU
		TOPOLANY 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu KUDRMANNOVU

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYVICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 10. - 17. srpna 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 10. srpna	19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. VAVŘINEC, JÁHEN A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00: za + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU a POTĚŠILOVU s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + Radima KLANICU, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu DRAGONOVU
		TOPOLANY 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu KUDRMANNOVU
PONDĚLÍ, 11. srpna: SV. KLÁRA, PANNA			
ÚTERÝ, 12. srpna: SV. JANA FRANTIŠKA DE CHANTAL, ŘEHOLNICE			
STŘEDA, 13. srpna: SV. PONCIÁN, PAPEŽ A SV. HIPPOLYT, KNĚZ, MUČEDNÍCI			
ČTVRTEK 14. srpna	SV. MAXMILIÁN M. KOLBE, KNĚZ A MUČEDNÍK VIGÍLIE SLAVNOSTI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	DRYSICE 18.00: za + Evu HODULÍKOVOU a Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu HODULÍKOVU a SEDLÁČKOVU	
PÁTEK 15. srpna	SLAVNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	PODIVICE 8.00	za + Karla MENŠÍKA, + rodinu a duše v očistci
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jana Gottharda JOHNA, manželku, zetě, živou a zemřelou rodinu JANSKOU
SOBOTA 16. srpna	SV. ROCH, DIVOTVŮRCE SV. ŠTĚPÁN UHERSKÝ, KRÁL		
NEDĚLE 17. srpna	20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana ŘÍHU, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro rodinu POLÁCHOVU
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar zdraví, ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodiny a jejich děti
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 17. - 24. srpna 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 17. srpna	20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana ŘÍHU, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro rodinu POLÁCHOVU
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar zdraví, ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodiny a jejich děti
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ, 18. srpna: SV. HELENA			
ÚTERÝ, 19. srpna: SV. JAN EUDES, KNĚZ			
STŘEDA 20. srpna	SV. BERNARD, OPAT A UČITEL CÍRKVE	DRYSICE 18.00	za mír ve světě
ČTVRTEK 21. srpna	SV. PIUS X., PAPEŽ	PODIVICE 8.00	za + Ludvíka FRÉLICHU. sestru, rodiče a Boží požehnání pro rodinu
PÁTEK 22. srpna	PANNA MARIA KRÁLOVNA	PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodinu BEDNÁŘOVU, SMEJKALOVU a ŠKOLAŘOVU
SOBOTA 23. srpna	SV. RŮŽENA Z LIMY, PANNA		
NEDĚLE 24. srpna	21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana SMEJKALA, duše v očistci, s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie Svatohostýnské pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + manžele BLAŽKOVY, rodiče z obou stran, syna Stanislava a duše v očistci
		PODIVICE 11.00: za + Marii a Ludvíka FRÉLICHOVY, syna, dceru, tři zete a Boží požehnání pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za + Jiřího MICHALÍKA, rodiče a duše v očistci
	SV. BARTOLOMĚJ, APOŠTOL		

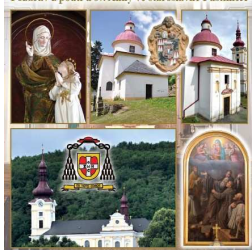
FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 24. – 31. srpna 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 24. srpna	21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. BARTOLOMĚJ, APOŠTOL	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana SMEJKALA, duše v očistci, s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie Svatohostýnské pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30	za + manžele BLAŽKOVY, rodiče z obou stran, syna Stanislava a duše v očistci
		PODIVICE 11.00: za + Marii a Ludvíka FRÉLICHOVY, syna, dceru, tři zetě a Boží požehnání pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za + Jiřího MICHALÍKA, rodiče a duše v očistci
PONDĚLÍ, 25. srpna: SV. JOSEF KALASÁNSKÝ, KNĚZ; SV. LUDVÍK IX., KRÁL			
ÚTERÝ, 26. srpna: CT. MARTIN STŘEDA, KNĚZ			
STŘEDA 27. srpna	SV. MONIKA	DRYSICE 18.00	za pronásledované křesťany
ČTVRTEK 28. srpna	SV. AUGUSTIN, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00: na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu a přátele	
PÁTEK 29. srpna	UMUČENÍ SV. JANA KŘTITELE	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Štěpánku STRATILOVOU, manžela, zetě a Boží požehnání pro živou rodinu	
SOBOTA, 30. srpna: SOBOTNÍ PAMÁTKA PANNY MARIE			
NEDĚLE 31. srpna	22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ ŽEHNÁNÍ ŽÁKŮM A STUDENTŮM	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jiřího ŘIHÁČKA a Boží požehnání pro rodinu ŘIHÁČKOVU a SUMCOVU
		DRYSICE 9.30	za nová kněžská a řeholní povolání
		PODIVICE 11.00: za + Vlastu a Vlastimila POSPÍŠILOVY, duše v očistci a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
		TOPOLANY 18.00	za + Františka DRMOLU a rodiče

Pozdrav z pouti u sv. Anny ve staroslavném Pustiměři

TORZO ROTUNDY SV. PANTALEONA - zde byl pohřben nevlastní bratr posledního z Přemyslovců, olomoucký biskup Jan VII. (1334-1351), spolu s "Otcem vlasti", Karlem IV., zakladatel kláštera Mariiina a Ježíšova dětství: "*Honorat non tumulus cineres sed cinis ipse locum*" (epitaf). Foto: *pečeť Jana VII.*; *obraz sv. Pantaleona v chrámu sv. Benedikta.*

KAPLE SV. ANNY - detail oltáře; erb zakladatele, člena a mecenáše Bratrstva sv. Anny, olomouckého biskupa Karla Liechtenstein-Castelcorno (1664-1695): "*Anna, decus Mundi, Mater Genitricis, IESU. Nos cum prole tua, cumque Nepote iuva.*" (Pamětní kniha Bratrstva).

CHRÁM SV. BENEDIKTA - "*Nihil amoris Christi praeponere*" (Reg. S. Benedicti); - konsekrován 27. 4. 1902 olomouckým arcibiskupem Theodorem Kohnem (1892-1904). Znak čestného občana Pustiměře (6. 8. 2005) - Tomáše kardinála Špidlíka, S.J. (17.12.1919 - 16. 4. 2010): "*Ex toto corde: fős-zoě*" (Z celého srdce: světlo-život).